

Lärjungens sanna hem ligger i hans själ. Utanför sin själ har han intet hem.

Peter Deunov

UR INNEHÅLLET:

Flygande tefat — nej! 1

Bo R. Ståhl:

LKK, Nya Kyrkan och tre mindre trosgrupper 6

Claude Thorlin:

Röstfenomen på band 12

Viktor Popovkin:

Slagruta: svartkonst eller vetenskap? 14

Aage Slomann:

Några fall av dubbelgångarupplevelse och bilokation .. 16

Guds under 18

Dolly Lindén:

En sann spökhistoria 20

Nya böcker 23

Vi måste eftersträva det goda i tillvaron så som vi känner det inom oss själva i stilla stunder av lycka och sanning.

*

Det är av vikt att bygga upp ett inre liv, att ge anden rikedom och styrka, att finna något som har värde och som du ger att hålla sig till, när vårt yttre förändras, när vi inte längre i spegeln känner igen oss själva, när vi inte längre orkar, kanske inte längre är oberoende av andras hjälp.

FLYGANDE TEFAT — NEJ!

"Vår generella slutsats är att studiet av UFOs under de senaste 21 åren inte har gett något som ökat vårt vetenskapliga vetande. En omsorgsfull bedömning av det för oss tillgängliga materialet leder till slutsatsen att ytterligare, omfattande studium av UFOs med syfte att föra vetenskapen framåt inte torde kunna rättfärdigas."

Detta är professor Edward U. Condon's dom över UFO-forskningen i den 965 sidor tjocka redogörelse för Coloradouniversitetets vetenskapliga UFO-undersökningar som har utgivits av Bantam Books, New York, i år.

"Det är vår förhoppning", skriver Condon, "att innehållet i denna redogörelse skall hjälpa andra vetenskapsmän att se vilka problemen är och svårigheterna att ge sig i kast med dem. Om de är överens med oss i våra slutsatser, vänder de sin uppmärksamhet och värdefulla talang åt annat håll. Om de inte är överens med oss, är det för att vår redogörelse har hjälpt dem att få en klar bild av var de utförda undersökningarna varit bristfälliga eller ofullständiga, och redogörelsen har därigenom varit en stimulans till idéer om hur bättre forskning skall kunna ske."

Fastän professor Condon anser att det sannolikt inte skulle komma någonting av värde från ytterligare undersökningar, säger han att om nya idéer till fruktbärande UFO-forskning skulle läggas fram, bör dessa bedömas allvarligt och fördomsfritt efter sina förtjänster och ges stöd, om skäl därtill kan finnas.

Även om det inte finns något bevis för UFOs' utomjordiska ursprung, vill Condon markera att en dörr är öppen för reträtt från den nuvarande positionen. Han skriver: "När vi säger att ännu inget övertygande belägg finns för den utom-

jordiska hypotesen, innebär detta ingen förutsägelse för framtiden. Om det skulle komma fram bevis snart efter det denna rapport har publicerats, förändrar det inte sanningen i påståendet att vi inte *nu* känner till några sådana bevis. Om nya fakta framkommer senare, kan denna rapport revideras som sig bör i en andra utgåva."

Coloradouniversitetets UFO-projekt arbetade i nära två år med c:a en halv million dollar till sitt förfogande. Uppdragsgivare var amerikanska flygvapnet, som tidigare gjort och alljämt gör undersökningar, alltsedan fenomenet tog fart i slutet av 1940-talet. Condon tycker nu att "Project Blue Book", som är flygvapnets UFO-undersökningsavdelning, kan upplösas, fastän en bedömning av detta, säger han, inte är en sak för Coloradoprojektet utan för försvarsspecialister.

Condon upplyser att forskningen nästan uteslutande inriktat sig på UFOs' fysiska natur, fastän UFOstudium även kunde vara av intresse för beteendeforskare och samhällsforskare. (Här tycks Condon i någon mån motsäga sitt förra påstående att UFO-forskning inte torde kunna föra vetenskapen framåt.)

Apropå övertygelser som förekommer bland UFO-entusiaster, skriver Condon att social psykologi och social psykiatri håller på med att söka förstå vad som gör att grupper av människor tror på extraordinära hypoteser på grundval av vad de flesta vetenskapsmän och lekmän skulle betrakta som föga eller intet bevis. Dessa problem förtjänar mer uppmärksamhet, anser Condon, än vad Coloradoprojektet har kunnat ge dem.

Condon skriver att en del sensationella skildringar i skrifter och föredrag gett en felaktig bild av UFO-fenomenet, men han tror inte att

alltför många människor missletts av detta. (Vi får dock inte veta vad Condon närmare avser med "sensationella skildringar".)

Professorn vänder sig mot att studium av UFO-böcker och tidskriftsartiklar av nyss nämnda slag har förekommit i amerikanska skolor som ett vetenskapligt arbete. Han anser att det skadar barnens utbildning att de tillägnar sig osunda och felaktiga redogörelser som om de vore vetenskapligt väl grundade. Sådant studium försenar utvecklingen av den kritiska förmågan. "Lärare som finner att deras elever har starka önsknings i denna riktning, bör försöka leda in deras intresse på ett seriöst studium av astronomi och meteorologi och på kritisk analys av argument för fantastiska påståenden, vilka stöds av hänvisningar till vilseledande resonemang eller oriktiga data." (Kurs. av red. för att markera en viktig passus i Condons uttalande.)

Om NICAP, den privata forskningsgruppen med major Keyhoe i ledningen (12.000 medlemmar enligt egen uppgift), utlåter sig Condon att de ägnat en betydande del av

SÖKAREN

Nr 3-4 — 1969 — Argång 6

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonton 70 60 47
Tel. 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1969

Helår (10 nr)	24:50
Halvår	13:00

Arg. 1964—1967 är slut.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Moms ingår i prenumerationspriserna.

Annonsspriser:

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartssida 65: —, småannonser 4: — per cm.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGSSTRYCKERI AB
Ljusdal 1969

sin tid åt att angripa flygvapnet och försöka påverka medlemmar av kongressen. NICAP hade en vänlig inställning till Coloradopjektet under dess första år. Under den tiden gjorde de flera försök att påverka projektets arbete. "När det stod klart att dessa försök skulle misslyckas, angrep NICAP projektet som 'tendentiöst' och därför utan värde."

Beträffande de fältundersökningar som gjorts av medlemmar av APRO och NICAP, skriver Condon bl. a. att dessa personer vanligen saknar "technical training" och "ofta har en stark böjelse för de sensationella aspekterna av saken".

Condon uppger att en del undersökare har den inställningen att där en plausibel tolkning i överensstämmelse med vanliga, normala händelser kan ges, anses UFOt ha blivit identifierat. Andra har den motsatta hållningen, att ett UFO inte kan anses ha riktigt identifierats förrän där finns fullständig och bindande bevisning som innebär absolut säkerhet om den föreslagna identifieringen. "Av praktiska skäl är det vår ståndpunkt att om en UFO-rapport kan förklaras plausibelt enligt normala begrepp, så godtar vi den förklaringen även om inte tillräckligt material finns tillgängligt för en bevisning utom allt tvivel."

Det betraktas nuförtiden, säger Condon, som säkert att det existerar liv på andra planeter men att kommunikation mellan bebodda planeter i olika solsystem är omöjlig på grund av de oerhörda avstånden i universum. På grundval av detta drar Condon slutsatsen att inget samband finns mellan liv på planeter i andra solsystem och UFO-fenomenet. I vårt eget solsystem kan utom jorden endast Venus och Mars tänkas ha någon form av liv, men allting tyder på, uppger Condon, att vi inte heller där kan träffa på högre utvecklade varelser.

Om sådana påståenden som att UFO-observationer skulle vara fler än vanligt när planeten Mars befinner sig nära jorden eller att det görs fler iakttagelser vid militära anläggningar än annorstädes, meddelar Condon att det inte finns statistiska belägg för detta.

Några övertygande fysiska bevis, såsom fragment från UFO, påträffades aldrig under fältundersökningarna, fastän ansträngningar gjordes att skaffa fram sådana. Men ett metallstycke som sades komma från ett exploderat UFO, erhöles från APRO, och det undersöktes i Washington.

Det uppgavs att en kemisk undersökning av ett sådant fragment hade gjorts av myndigheterna i Brasilien, varvid det skulle ha visat sig att det bestod av magnesium i så ren form att det knappast kunde ha framställts på jorden. Men analysen i Washington visade att det var magnesium i mindre ren form än den som i många år framställts i Förenta staterna.

Projektet har funnit att de personer som rapporterar UFO, nästan alltid synes vara normala, ansvarskännande individer. De är i de flesta fall helt lugna, åtminstone när de lämnar redogörelsen. Många blir lättade när de får höra att deras upplevelse kan ges en helt naturlig förklaring.

I endast ett fall har Coloradoundersökarna träffat en person som sagt sig ha haft kontakt med besökare från rymden. Men de trodde honom inte...

I ett förord till rapporten skriver Walter Sullivan från *New York Times* bl. a. att professor Condon valdes till projektledare inte endast på grund av sin vetenskapliga duglighet utan även på grund av sin odiskutabla självständighet. Han var en gång en av de få som bekämpade McCarthys kommitté mot oamerikansk verksamhet, varvid hans amerikanska pålitlighet ifrågasattes av bl. a. nuvarande presidenten Nixon.

Beträffande Lows beryktade memorandum, som gavs världsvid publicitet genom Fullers artikel i *LOOK*, och som även återgavs i *Sökaren*, skriver Sullivan att Condon tydligen aldrig såg detta memo vid den tid då det skrevs och att han, vilket framgår av rapporten, inte följt idén att lägga tyngdpunkten på ett psykologiskt studium av vittnena.

UFO-rapporten har tillställts amerikanska vetenskapsakademien. En panel där har uttalat sitt fulla gillande av den och även av slutsatserna. "Vi är eniga i vår uppfattning att detta har varit ett mycket aktningvärt försök att objektivt använda relevanta vetenskapliga metoder för att lösa UFO-problemet. Rapporten erkänner att det finns UFO-observationer som inte är lätta att förklara. Rapporten framlägger emellertid så många rimliga och möjliga riktningar i vilka en förklaring skulle kunna finnas, att det inte tycks vara något skäl att tillskriva UFOs ett utomjordiskt ursprung utan bevis som är mycket mer övertygande." — "På grund-

val av vår nuvarande kunskap är besök av utomjordiska, intelligenta varelser den minst troliga förklaringen till UFOs."

Professor Roy Craig har skrivit ett kapitel om fältundersökningar. Han säger inledningsvis att UFO-rapporter i allmänhet inte innehåller sådana upplysningar att en konkret bestämning av vad det iakttagna är, kan göras. I de fall där ingående upplysningar ges, måste dess tillförlitlighet övervägas och viss bekräftelse erhållas.

I fråga om äldre fall fann kommittén att den knappast kunde få fram nya, avgörande upplysningar; tvärtom ökade ofta oklarheten kring sådana fall vid den förnyade undersökningen. Man beslöt därför att koncentrera sig på nya observationer och utbildade ett rapportssystem — bland annat med hjälp av frivilliga krafter från NICAP och APRO — vilket möjliggjorde för forskarna att komma till en observationsplats var som helst i Förenta staterna högst 24 timmar efter det rapporten lämnats. Undersökarna var utrustade med bl. a. bildkamera, filmkamera, geigermätare, apparater för undersökning av magnetism och ljusspektrum från UFO, utrustning för att kunna samla prov, mäta avstånd och vinklar — samt bandspelare. Det visade sig att den senare apparaten blev den överlägset mest använda.

I de flesta fall bestod ett team av två personer, en naturvetenskapsman och en psykolog. Syftet med varje undersökning var att få fram användbara upplysningar om UFO-fenomenet. Man försökte inte bevisa utom allt tvivel att något fall var bedrägeri, om det föreföll vara det. Personer som kom med tydligen påhittade historier, pressades inte, om engagemanget i historien var så starkt att ett erkännande kunde befaras medföra allvarliga psykiska följder.

Åtskilliga UFOs kunde förklaras som följd av upptågsmakares skämt. Det hände inte sällan att ungdomar skickade upp varmluftsballonger med små brinnande ljus för att hålla luften varm. Starkt lysande på himlen gav sedan dessa upphov till UFO-rapporter. I ett fall gjorde ett vuxet vittne en kraftig felbedömning av en sådan ballong. Han bedömde storleken på föremålet till 20 meter långt, 6 meter brett och 6 meter högt med cirka 12 ljus i en cirkel nedtill. Han trodde det befann sig på 20 meters avstånd och sa att

ljusen var mycket starkare än lyktorna på hans bil samtidigt som de lyste upp marken. Detta UFO identifierades med säkerhet som den ballong, 6×9 dm, som släppts upp på platsen vid den tid på UFO-observationen gjordes. (En felbedömning av den här storleken är kanske vanligare än man skulle tro.)

Som en typisk undersökning nämner Craig ett fall där en bilande familj rapporterade att de under trädtoppshöjd observerat ett pulserande ljus som ändrade färg från röd-orange till starkt lysande vitt och sedan åter blev rödaktigt. När ljuset var som mest intensivt, överglänste det billyktorna och lyste upp skogen på båda sidor av vägen. Föraren fick lov att skydda ögonen för att kunna se vägen. Huvudvittnet, en atomfysiker, uppskattade ljusstyrkan först till omkring 800 megawatt, vid en senare bedömning till minst 500 megawatt.

Fastän flera möjligheter till identifiering försöktes — man sökte bl. a. från helikopter — och huvudvittnet fortsatte undersökningar sedan forskningsteamet gett sig iväg, fick fallet lämnas oförklarat. Emellertid kan bl. a. regnet som föll vid observationstillfället, mörkret och spänningen tänkas ha gjort att vittnena misstagit sig på ljusets karaktär och även på platsen för observationen. Huvudvittnet medgav långt senare vid telefonsamtal att han inte kunde erinra sig någon skillnad mellan det observerade ljuset och lamporna som fanns 6 meter från observationsplatsen. Men det gjordes åtskilliga andra UFO-iakttagelser av andra personer inom området. Ingen av dessa syntes dock kunna kasta något ljus över familjens observation. Men ett vittne uppgav sig ha sett ett liknande, skarpt vitt ljus nära familjens observationsplats sex dagar tidigare vid den tid på dygnet, halvnattid på kvällen, då familjen hade sin oväntade upplevelse.

(Craig säger att detta fall är typiskt. Det är alltså typiskt med oförklarade fall?!)

Ett äldre fall som undersöktes var en observation som gjordes av en flygplansbesättning. De hade rapporterat att de sett ett lysande klot, "stort som en lada", vilket enligt instrument avgav eller återsände elektromagnetisk strålning. Föremålet försvann plötsligt för att sedan åter bli synligt på annan plats, där det även kunde märkas på radar både i flygplanet och nere på marken. Besättningen uppgav att de efter händel-

sen hade lämnat en utförlig rapport, men någon sådan påträffades aldrig av undersökarna. Craig skriver att frågan om tillförlitligheten i besättningens muntliga redogörelse kvarstår. Vittnena var erfarna observatörer i luften. Ingen av dem hade förr eller senare varit med om något liknande, och de tog alla starkt intryck av upplevelsen. På basis av normala kriterier på trovärdighet, skulle observatörerna anses vara trovärdiga. Denna rapport är ovanlig, intressant och förbluffande, och fallet måste betecknas som oförklarat. Emellertid förekom temperaturinversion på 10.000 meters höjd, vilket skulle kunna ha något med fenomenet att göra. Det faktum att den elektromagnetiska energi som konstaterades från det okända föremålet, hade samma frekvens som den som utsändes av radaranläggningen på marken, gör att det kan misstänkas att anläggningen är det yttersta utsprunget till fenomenet.

Professor Craig framhåller att det förhållandet att en del fall har måst lämnas oförklarade, inte innebär att en extraordinär förklaring skulle vara sannolik. Han anser att även de oförklarade fallen sannolikt skulle kunna ha förklarats utan att man behövt ta till den utomjordiska hypotesen, om man bara kunnat få tillräckliga upplysningar om fenomenet. De fall som förblivit oförklarade, är ofta av samma allmänna karaktär som de förklarade. I sådana fall där, om vittnens uppgifter skulle godtas, endast en utomjordisk hypotes vore tillfyllest, har man alltid funnit motsägelser och svaga punkter i berättelserna, vilket gör att tvivel uppstått på att det funnits något verkligt bakom dem.

Om de UFO-foton som undersökts — 53 "fall" varav 35 från tiden 1966—1968 — skriver assistent professor W. K. Hartmann att i runda tal en fjärdedel av dessa torde vara förfalskningar, en fjärdedel feltolkningar av normala föremål, såsom moln, månen, ballonger, reflektioner från solen; hälften har svagheter av olika slag så att de inte har kunnat bli föremål för ingående studium. Ett fåtal fall har lämnats helt oförklarade, bl. a. två från tiden 1966—1968.

Fotoundersökningarna gav inga belägg för existensen av "flygande tefat", men naturligtvis, skriver professor Hartmann, inte heller för att sådana föremål inte existerar. Han tror att det är signifikant att ett antal av de mest omtalade "klassiska"

fallen antingen blev identifierade eller också visade sig vara av föga värde för projektet.

Hartmann meddelar att han inte i något fall bestämt velat påstå att det varit fråga om bedrägeri även om bedrägerihypotesen är "helt tillfredsställande i ett antal fall". Med tanke på att vissa personer, i synnerhet ungdomar, bevisligen har hållit på med att framställa falska tefatsfoton, måste man vara mycket försiktig med varje UFO-foto som lätt skulle kunna ha fabricerats. Gjorda foton, där föremål använts, brukar klara tester av ljus och skuggor men inte tester av storlek och avstånd. Foton av modeller befinner sig för det mesta utanför fokus eller också har de fokus mellan UFOt och andra föremål på samma avstånd som UFOt.

*

Märken på marken, vilka uppgavs ha gjorts av UFO, undersöktes inte sällan av projektets forskare, liksom fall där vegetationen blivit tillplattad, bränd, bruten eller bortblåst. Det var emellertid alltid omöjligt att få verkliga belägg för att sådant hade någon extraordinär förklaring. Radioaktivitet på föregiven UFO-landningsplats konstaterades aldrig av projektets egna undersökare. Man studerade även s. k. änglahår, en flyktig substans som inte sällan har påståtts komma från UFOs, samt föremål och delar av föremål som föregivits ha utomjordiskt ursprung, men i intet fall har det funnits anledning ifrågasätta ett extraordinärt ursprung. Beträffande tillvaratagna flygande tefat och infångade icke-jordiska varelser skriver professor Craig att det under projektets arbete aldrig kommit fram något som antytt att bevis av det slaget någonsin existerat.

*

Den mycket omskrivna observation som gjordes på forskningsstationer i Antarktis 1965 har undersökts genom kontakter med en del berörda personer. I Sökaren nr 4-5, 1968, fanns ett avsnitt av en artikel från *Australian Flying Saucer Review*, skriven av fysikprofessor Charles A. Maney, om denna händelse. Maney meddelade att UFO-observationen den 3 juli hade gjorts av sammanlagt 31 personer, forskare och sjöfolk, varav t. ex. fem personer vid den brittiska stationen på Deceptionön. Instrument hade visat en förändring i jordmagnetismen då det linsformade UFOt syntes. I professor Maneys version föreföll Antarktis-observatio-

nen vara mycket betydelsefull, men Coloradoforskarna har reducerat den till i det närmaste ingenting. Bland dem som iakttog UFOt fanns inga vetenskapsmän, bara "untrained persons". På den brittiska stationen hade endast kocken sett något, och hans rapport togs närmast som ett skämt... De variationer i jordmagnetismen som registrerades på magnetometrar, var helt inom normala variationer under en dag. "Följaktligen måste vi dra slutsatsen att Antarktisexpeditionens rapport 1965 erbjuder föga bevis att ett oidentifierat föremål orsakade störningar i jordmagnetismen."

(Det är intressant att jämföra hur samma eller likartade fall beskrivs av skeptiska Coloradoforskare å ena sidan och tefatere som Maney och McDonald å andra sidan. De förstnämnda tycks trycka på sådant som stöder normala förklaringar, medan undersökare av sistnämnda gruppen framhåller sådant som talar för en extraordinär förklaring. Att här få begrepp om vilken kategori forskare som ger den riktiga bilden av händelserna, är svårt. Det är möjligt att det hos den ena eller båda av dessa forskargrupper finns en viss "blindhet" för fakta och upplysningar som talar emot vad de på förhand anser sannolikt, och en stor förkärlek för sådant som stöder de egna uppfattningarna. — Coloradoprojektets folk har ju uttalat att de anser att en jordisk, normal förklaring i sig själv är mera sannolik än en utomjordisk, och de menar att bevisbördan ligger hos dem som föredrar en utomjordisk förklaring, eftersom något så nytt och oerhört som besök av intelligenser från främmande planeter fordrar ovanligt stark bevisning för att kunna accepteras.)

Beträffande svårförklarliga strömavbrott som satts i samband med UFO-överflygningar konstateras att "ingenting har kommit till projektets kännedom som stöder påståendet att något sådant strömavbrott har haft samband med UFO". Det är Low som står för redogörelsen för dessa undersökningar.

*

Något som Coloradoprojektet anser förbryllande, är de fall där bilmotorer påstås ha upphört att fungera och billyktor slocknat, under det UFO varit närvarande. Dessa påståenden görs ofta, skriver professor Craig, och det uppges alltid att bilen gått igång igen normalt sedan UFOt lämnat området, och något permanent fel på bilen tycks inte ha

uppstått. Ibland gör rapporter av det här slaget intryck genom att det finns flera oberoende vittnen. Bilisterna tycks vara säkra på att motorstoppet och de slocknade lyktorna varit följd av påverkan från det oidentifierade föremålet. Ibland har vittnet inte iakttagit UFOt förrän bilen stannat. Projektet har ingen förklaring till sådana effekter, om de förekommit.

Att jonisering av luften, som skulle förhindrat normal förbränning, varit orsak till motorstoppen, anses osannolikt, eftersom sådan jonisering även skulle ge fysiologiska och fysiska verkningar, vilket aldrig har rapporterats.

Ingående undersökningar har gjorts för att utröna om bilar i sådana här fall varit utsatta för kraftiga magnetfält. Man konstaterade vid försök att den magnetiska styrka som erfordras för att stanna en bilmotor är avsevärt över 20 kilogauss, vilket är långt mer än det som fordras för att ge konstaterbara förändringar i bilens magnetiska mönster. 1 kilogauss är mer än tillräckligt för att ge varaktiga förändringar i det mönstret. Man undersökte en bil som uppgavs ha stannat vid möte med UFO. Det konstaterades att bilens magnetiska mönster inte skilde sig från mönstret hos en ny bil.

*

Ett kapitel i rapporten ägnas åt astronauters uppgifter om föremål de sett under sina rymdresor.

Den 1 januari 1967 hade sammanlagt 2.606 identifierade föremål släppts ut i bana i rymden vid 512 uppskjutningar. Av dessa var vid den tidpunkten 1.139 fortfarande i omlopp, medan 1.467 hade återkommit till jorden. Vid vilken tid som helst under det tvååriga gemini-programmet (1965 och 1966) var cirka 1.000 kända föremål i omloppsbana. Eftersom sikten är god ute i rymden och solljuset lyser upp föremål, är det naturligt att astronauter sett en hel del. Professor F. E. Roach betecknar emellertid tre av astronauternas observationer som oförklarade. 1) Gemini 4, astronaut McDivitt. Observation av ett cylindriskt föremål med en protuberans. 2) Gemini 4, astronaut McDivitt. Observation av ett ljus som rörde sig på större höjd än Geminikapseln. 3) Gemini 7, astronaut Borman såg vad han kallade en "bogey" (ung. spöke) som flög i formation med hans rymdfarkost.

De tre oförklarade observationer-

na utgör en utmaning, skriver professor Roach, som är astrofysiker. Särskilt förbryllande är den som i texten ovan fått nr 1): Det var ett som det tycktes vitt eller silverfärgat cylindriskt föremål som föreföll ha armar som stack ut, en beskrivning som antyder rymdfarkost med en antenn. McDivitt antog att det var någon obemannad satellit. Det var omöjligt att uppskatta avståndet men föremålet tycktes nära och närma sig kapseln, så att McDivitt tänkte att han kanske skulle bli tvungen att vidta åtgärder för att förhindra en kollision. När solen lyste på fönstret, förlorade astronauten det okända ur sikte och återupptäckte det aldrig, trots att han försökte manövrera kapseln så att han åter skulle få syn på det. NO-RAD, d.v.s. nordamerikanska luftförsvarskommandot, gjorde en undersökning och kom fram till att det kunde ha varit Pegasus, vilken befann sig på c:a 190 (svenska) mils avstånd vid den tidpunkten. McDivitt ifrågasätter definitionen. Roach anser iakttagelsen oförklarad, ty Pegasus var inte tillräckligt stor och befann sig vid annat tillfälle fyra gånger närmare Geminikapseln än då observationen gjordes, utan att den upptäcktes.

De s. k. eldflugorna som Glenn rapporterade, har varit av intresse för en del ufologer på grund av att George Adamski skrev om en liknande iakttagelse i rymden innan ännu någon astronaut hade sänts upp. Glenn har skrivit: "Rymdkapseln omgavs av lysande partiklar. Dessa var av ljus gulgrön färg. Det föreföll som om rymdkapseln rörde sig genom ett fält av eldflugor." — "Jag observerade dessa lysande föremål under cirka fyra minuter varje gång solen gick upp." — "De verkade komma emot mig, så att de inte tycktes komma från rymdkapseln."

Projektet sluter sig emellertid till att "eldflugorna" var millimeterstora flagor från själva kapseln, och man stöder sig bl. a. på ett enkelt experiment som gjordes av astronauten Carpenter. Han knackade på kapselns dörrlucka och på andra delar av kapselns väggar, och varje gång kom ett moln av partiklar förbi fönstret.

*

I ett kapitel om UFOs i historien skriver Samuel Rosenberg att det är karakteristiskt för ufologer som citerar äldre fall, att de okritiskt återger okontrollerade påståenden. Han undersökte några uppgifter i

UFO-böcker. Det var bl. a. ett fall som förekommer hos Vallée, Green, Trench, Desmond och Adamski, Jessup och Thomas. (Med "Desmond" avses förstås Desmond Leslie.) Det gäller en observation som skall ha gjorts 1290 i Byland Abbey, Yorkshire, England av "en stor, silverfärgad skiva som flög långsamt i luften" och iaktogs av några munkar. De olika UFO-skribenterna har citerat varandra, men ingen har brytt sig om att försöka kontrollera "den manuskriptrulle som upptäcktes för flera år sedan (1953) i Ampleforth Abbey i England".

Rosenberg spårade ursprunget till denna UFO-historia till "Desmond" och Adamskis bok, *Flygande tefat har landat*. Paul Thomas skrev i *Flying Saucers through the ages* (1965) att det fanns starka tvivel på uppgifterna om manuskriptrullen i Ampleforth Abbey. Översättaren meddelar: "Två Oxfordstudenter medgav för mig 1956 att de hade hittat på detta dokument som ett skämt, men det finns inget bevis för att de verkligen gjort detta." Rosenberg (som nog anade ett fynd för sin rapport till projektet) beslöt sig för att undersöka denna sak. Från brittiska informationstjänsten i New York fick han reda på adressen till Ampleforth Abbey. Så lät han en vän i England göra förfrågningar där. Det avslöjades då att två skolpojkar hade hittat på historien i ett brev till tidningen *Times*.

En berättelse i Frank Edwards bestseller *Flying Saucers — Serious Business* (1966) har också kollats av Rosenberg, varvid han funnit att Edwards tycks ha gått på en förfälskning. En UFO-händelse som citeras av Trench och sägs komma

från de egyptiska Tulli-papyrusen, visar anmärkningsvärda detaljöverensstämmelser med den bibliske Hesekiels himlasyn som ofta har nämnts i UFO-litteratur. Försök att kontrollera har lett till att man fått fram påståenden från dr. Nolli, chef för den egyptiska avdelningen av Vatikanmuseet, att professor Tulli endast var amatör-egyptolog och att prins de Rachelwitz, som gjort översättningen, inte heller var någon expert. Dr. Nolli misstänker att Tulli har lurats och att detta papyrus var en förfälskning...

Betyder detta att alla sådana gamla UFO-observationer är påhittade historier? frågar Rosenberg. Nej, svarar han, men det visar att författarna till åtminstone sju UFO-böcker försökt bygga sin argumentering för UFOs' existens på källor som ger andra- och tredjehandsuppgifter utan att de försökt få ursprunget verifierat. Rosenberg klämmar till med att om någon vetenskapsman gjort på samma sätt, skulle han för länge sedan ha buats ut ur sin vetenskapliga sysselsättning. Slutsats: alla redogörelser för "UFO-liknande iakttagelser som vidarebefordrats genom seklerna" är tvivelaktiga — tills de verifierats.

(Här blott en undran: har Rosenberg gjort kontroller på endast dessa tre, utvalda fall som han relaterar, eller har ytterligare kontrollundersökningar gjorts, vilkas resultat inte redovisas? Det får vi inte veta.)

Vi återkommer till Coloradorapporten och ufologernas kommentarer till den. I denna första presentation har vi själva undvikit personliga omdömen och i stort sett endast berättat om en del av rapportens innehåll.

Har Ni sett **FLYGANDE TEFAT?** I så fall var god sänd oss Ert namn och Er adress.

U. F. O., MOTALA

Ordf. Carl-Axel Jonzon
Fack 5
590 33 FORNASA

Sommarsemester på Kosmos kan ge både vila och inspiration i rofylld natur och idérik, tolerant atmosfär. Väl-lagad hälsokost. Kurser i ufologi, avspänning, yoga, Martinus' kosmologi, grafologi m. m. Begär prospekt adr. 530 52 Varnhem, tel. 0511/600 69, 135 33.

Alltmer populära
manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjusigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

LKK, NYA KYRKAN och tre mindre trosgrupper

Det följande är hämtat ur min och pastor Bertil Perssons kommande bok om mindre kända religiösa rörelser i Sverige. Avsikten med boken — och med den kortfattade presentationen här — är att beskriva samfunden. Någon värdering av dem sker inte.

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

— Vad var främsta anledningen till att Du blev liberalkatolik?

Frågan ställdes till den unge prästen i Liberala Katolska Kyrkan, Evert Sundien. Han svarade:

— Övertygelsen om att vissa människor inte kan anpassa sig efter fasta trosdogmer men ändå har ett starkt behov av att tillhöra en sakramental kyrka.

Liberala Katolska Kyrkan — i det följande benämnd LKK — blev till i England 1915—1916. Dess grundare var en teosof, James J. Wedgwood. Denne ville ursprungligen bli präst i Church of England, men när han talade om för dem att han var teosof och trodde på reinkarnation och karma, fick han till svar att "för sådana människor har vi ingen plats inom Church of England". Wedg-

wood tog då kontakt med en gammalkatolsk biskop, Matthew, vilken han upplyste om sin tro och bad att få bli vigd till präst. Matthew svarade att om Wedgwood kunde förena sina åskådningar med sin kristna tro, så var han välkommen till dem. 1913 vigdes Wedgwood till präst i den gammalkatolska kyrkan av biskop Matthew. 1916 biskopsvigdes han i samma kyrka av biskop Willoughby, assisterad av biskoparna King och Gauntlett (och liberalkatolikerna anser sig därigenom ha fått den apostoliska successionen från den gammalkatolska kyrkan, d. v. s. att dess präster och biskopar har erhållit sin vigning genom handpåläggning, som i obruten följd går tillbaka från biskop till biskop ända till Kristus själv).

En brytning med den gammalkatolska kyrkan skedde, när Londongruppen med Wedgwood och några likatänkande lösrycktes från moderkyrkan i Holland. Den kyrkspillra som sålunda uppstod, grundade Liberala Katolska Kyrkan. Wedgwood önskade en större obundenhet av dogmer och en anpassning till den moderna tidens krav och den moderna människans behov samtidigt som han ville bevara sakramenten och den ceremoniella gudstjänsten.

LKK har kallats "en kyrka för teosofier" och även "de kyrklösa kyrka". Den ålägger inte sina medlemmar att tro på några som helst dogmer; en liberalkatolik kan således bejaka det i kyrkans lära som han finner att han kan godta, och lämna åt sidan eller fritt tolka det övriga.

I liturgin ingår förutom den nicenska trosbekännelsen en för LKK speciell bekännelse som lyder så: "Vi tror att Gud är Kärlek och Makt och Sanning och Ljus, att fullkomlig rättvisa leder världen, att alla hans barn en dag skall nå hans fotapall, hur långt på vilsna vägar de än må vandra. Vi tror på Guds faderskap och människornas broderskap, vi vet att vi tjänar honom bäst, när bäst vi tjänar våra medmänniskor. Så vilar hans välsignelse över oss och frid evinnerligen. Amen."

Kyrkan har en vacker liturgi, där alla de katolska bruken, såsom rökelse, vigvatten, korstecken och knäfall samt praktfulla, liturgiska dräkter har bibehållits; men allt om Guds straff, människans lust till det onda och hennes ringhet har slopats. Liturgin har utformats av biskop Wedgwood tillsammans med biskop C. W. Leadbeater — också mycket känd som teosof — vilkens skrift "The Science of Sacraments" har haft stor betydelse för åsiktsbildningen inom LKK, fastän den inte är en officiell skrift inom kyrkan. Leadbeater redovisar i denna bok en lång rad kläroajanta undersökningar som han gjort av vad som händer i de inre världarna vid sakramentens utdelande.

Sakramenten är sju: dop, konfirmation, nattvard, bikt, sista smörgölsen, äktenskapet och prästvigningen. Nattvardsbordet står öppet för alla, oavsett samfundstillhörighet och trosuppfattning. Människan kan såsom sökare komma sådan hon är, med de fel och brister hon har, ty kyrkan ställer inga krav för kommunion, och däri skiljer sig LKK t. ex. från den romersk-katolska kyrkan.

Samfundet har en positiv inställning till studium av österländska religionsformer, och det förkunnar reinkarnationsläran, d.v.s. tron på människornas återfödelse i jordeliv efter jordeliv till allt högre visdom och insikt och knyter därmed an till bl. a. hinduismen.

Pastor Sundien säger:

— Jag tror att människan danas på samma sätt som facetterna slipas på en sten; varje yta skall slipas i sin speciella vinkel för att återspegla en särskild aspekt av människan. För att råstenen skall få den glans som Skaparen åsyftar, måste ytorna poleras med omsorg, även baksidorna. Det tar dagar, år, människoliv genom människoliv tills slutligen den fullslipade stenen lyser i Skaparens hand.

I LKK:s förkunnelse möter man inte talet om synd och nåd på samma sätt som i den hävdvunna kristendomen. Det talas i stället om de tre "absoluta sanningarna", som ej kan gå förlorade: "Människans ande är odödlig, och hennes framtid är en oändlig utveckling och härlighet. Den princip som ger liv, bor inom

oss och utanför oss, är odödlig och evigt verksam i det goda, den uppfattas ej av syn, hörsel eller känsel men förnimmes av den mänskliga som trängtar att förnimma den. Varje människa är sin egen och ende lagstiftare, sin egen domare, som bestämmer över hennes liv, hennes belöning, hennes straff." (Ur LKK:s principförklaring, antagen 1958.)

Liberalalkatolikerna tror på tillvaron av en osynlig värld, där från jorden bortgångna människor finns, och även änglar. Änglarna anropas för övrigt vid ett par tillfällen under gudstjänsten.

LKK vill ha en aktiv gudstjänst, så att varje medlem hela tiden är i inre och yttre aktion. Man deltar i psalmsång, läser "syndabekännelsen", trosbekännelsen och Fader Vår. Gudstjänsten är inte ett skådespel som åses, utan varje ord och handling har innebörd och mening och ger nyckeln till en inre meditation.

Till Sverige kom LKK 1925 genom den holländske biskopen Mael. Den första gudstjänsten hölls i Missionsförbundets fastighet på Barnhusgatan, Stockholm, där en liten teosofisk koloni höll till. Den 28 augusti samma år prästvigdes samfundets två första svenska präster, Sven Serrander och Sigfrid Fjellander, i Holland. Man fortsatte att hålla gudstjänster på Barnhusgatan men flyttade så småningom till Teosofiska Samfundets lokal på Östermalmsgatan. År 1937 fick kyrkan ett eget kapell, Tegnérsgatan 13, där det hålls regelbundna gudstjänster.

LKK, som sålunda startats på initiativ av några kristet intresserade teosofier, har emellertid ingen organisatorisk förbindelse med Teosofiska Samfundet utan är en helt fristående kyrkobilddning. — 1957 blev Fjellander biskop för Sverige och 1967 regionalbiskop för Norden.

I Sverige finns nu fem församlingar, i Stockholm, Göteborg, Malmö, Norrköping och Uppsala. S:t Mikael och alla änglars kyrka i Stockholm är den största LKK-församlingen i Norden och utgör ett centrum för rörelsen här.

Kyrkans medlemsantal i Sverige torde uppgå till cirka 300. Man har 11 präster och en biskop. Dessa arbetar oavlönade. Biskop Fjellander är civilekonom och har till nyligen varit direktör för en auktoriserad annonsbyrå. Han är nu pensionerad därifrån. Bland kyrkans präster finns en psykiater, en konstnär, en operationsassistent som för närvarande är verksam i Röda Korsets tjänst i Nigeria, och en redaktör i Sveriges Radio. Samfundet utger *Liberalalkatolska Kyrkobladet*, en liten pryddlig tidning i rött tryck, och dessutom har man utgett liturgin, en egen psalmbok samt diverse småskrifter. Biskopens hustru, Ingrid Nyborg-Fjellander, som är ordförande i den teosofiska logen Graalsökarna, är redaktör för *Graal*, som kallas "de sökande människornas tidskrift".

LKK är verksam i ett fyrtiotal länder och uppges ha högt räknat cirka 8.000 medlemmar.

Biskop Sigfrid vid altaret

GRALSVÄKTARNAS SAMFUND

Samfundet bildades 1964 kring författarinnan Elisabeth Ståhlgrens andliga undervisning. Det har karaktär av en orden med tre olika grader av invigningar, av vilka den första har namnet »Väktarna av det flammande svärdet». De två andra graderna har strängt esoterisk karaktär och namnen på dem får ej utlämnas till utomstående.

I rörelsens lokal, Möregatan 8, Stockholm, har man möten tre gånger i veckan. Den offentliga sammankomsten är uppdelad i två avdelningar: kosmologisk undervisning samt gralsandakt. Vid den sistnämnda uppläses även budskap från en »andlig mästare», som meddelat sig genom automatskrift.

Gralsväktarnas Samfund arbetar bl. a. för upprättande av den Universella religionen. De skilda religionernas frälsarge-

stalter, såsom Buddha, Moses och Zaratustra, skall erkännas såsom jämställda med Kristus. När detta skett kan den universella religionen framträda. — Människan skall även vara öppen för kontakter med människor från främmande planeter, som kommer till oss i rymdfarkoster, »flygande tefat», för att undervisa oss om livet i de världar som står på ett högre utvecklingsplan än vår värld och där den Universella religionen råder.

Inom Gralsväktarnas Samfund förekommer även en motsvarighet till nattvardsfirandet (»Den heliga måltiden») då man anser sig motta gudskraften genom **Gralskalken**.

Tillsammans med en systerloge i Göteborg uppgår antalet medlemmar till ett 25-tal. — Elisabeth Ståhlgren har utgivit tre böcker, »Agni Yoga eller Eldens Yoga», »Evighet — Oändlighet» samt »Tolkning av Johannes' uppenbarelse».

Elisabeth Ståhlgren

NYA KYRKAN

Emanuel Swedenborg, som är Nya Kyrkans upphovsman, var född i Stockholm 1688 och son till biskopen och psalmdiktaren Jesper Svedberg. Han var en mycket framstående vetenskapsman och något av en universalbegåvning. Han gjorde betydande insatser inom bl. a. hjärnforskningen och mekaniken. Vidare var han matematiker, uppfinnare, metallurg, geolog, anatom, astronom, kosmolog, nationalekonom, språkforskare och filosof. 1716 grundade han den första naturvetenskapliga tidskriften i Sverige, "Daedalus Hyperboreus". Hans skriftliga produktion var gigantisk; en bibliografi över hans samlade vetenskapliga och teologiska arbeten fyller en volym på 700 sidor.

En avgörande vändpunkt i Emanuel Swedenborgs liv inträffade natten mellan den 6 och 7 april 1744 i Haag, då han hade den syn som fick honom att sluta sitt vetenskapliga arbete för att helt ägna sig åt den religiösa uppgiften att till människorna förmedla det som han hade fått motta direkt från Jesus Kristus. Han såg i sin syn Jesu ansikte och upplevde Hans närvaro.

Efter denna händelse reste Swedenborg till London, där han kom att regelbundet besöka herrnhutarnas gudstjänster. Han återvände efter en tid till Stockholm, där han bodde i ett hus på Hornsgatan, och

ägnade sig åt att studera Bibeln på grundspråken. Bibeln blev den bok som han flitigast studerade under resten av sitt liv. Han upplevde att han stod i livlig förbindelse med den andliga världen och därifrån fick motta uppenbarelser "enbart från Herren Jesus Kristus". Han samtalade med änglar och andar, som vägledde honom i den andliga världen, där han besökte både himmel och helvete.

Swedenborg skrev ned sina uppenbarelser på latin och började småningom att ge ut dem. 1749 hade han fullbordat första bandet av sitt viktigaste verk "Arcana Caelestia" (Himmelska hemligheter) som utkom i sammanlagt åtta band. Dessa är indelade i över tiotusen paragrafer. Verket är en allegorisk framställning av 1:a och 2:a Mosebok.

Under en vistelse i London 1758 utgav Swedenborg flera andra arbeten: "Himmel och Helvete" (en detaljerad beskrivning av den andliga världen), "Yttersta Domen", "Jordkloten", som innehåller skildringar av invånarna på andra planeter, och "Himmelska Läran".

1763 lät Swedenborg trycka flera av sina arbeten i Amsterdam: "Läran om Herren", "Läran om d. Hel. Skrift", "Läran om Tron", "Levernesläran", "Gudomliga Kärleken och Visheten". Året därpå utkom "Gudomliga Försynen" i samma

stad. Det stora verket "Apocalypsis Revelata" (Uppenbarelseboken avslöjad) utgavs också därstädes, 1766.

Vid 80 års ålder skrev Swedenborg det stora verket "Den äktenskapliga kärleken", ett arbete på 600 sidor. Detta var för övrigt det första teologiska verk, där han satte ut sitt namn som författare.

Det sista stora skriftliga arbete som Swedenborg fullbordade, var "Den sanna kristna religionen". Det innehåller hela den nykyrkliga teologin och utkom i Amsterdam 1771. Följande år avled Swedenborg, några månader efter det han drabbats av ett slaganfall. På dödsbädden mottog han nattvarden av pastorn i Svenska Kyrkan i London, Ferelius. Denne uppmanade honom att återkalla sina läror, om han inte var viss om deras sanning, men han svarade: "Så sant som Ni ser mig här för Era ögon, så sant är ock allt vad jag skrivit, och jag hade kunnat säga mer, om det varit mig tillåtet." — Pastor Ferelius blev f. ö. sedan en varm anhängare av Nya Kyrkan.

*

— Det väsentligaste i Nya Kyrkan, säger pastor Olle Hjern, är erkännandet av Herren Jesus Kristus som Gud och Frälsare, erkännandet att i honom har den evige Guden uppenbarat sig och att han vill att vi skall omvända oss och komma till honom för att bli pånyttfödda och försonade med honom. Och det väsentligaste i Nya Kyrkans lära måste bli ett alltid djupare inträngande i den sanningen såsom Herren har uppenbarat det för oss och särskilt såsom han har uppenbarat sitt förhållande här i världen, såsom en förebild för vår pånyttfödelse, i sin nya uppenbarelse och i sitt nya Ord genom Emanuel Swedenborg.

Läran att Gud genom sin Son Jesus Kristus försonade sig med mänskligheten accepteras inte av de nykyrkliga. Gud blev människa för att nedslå helvetets makt som hotade vår frihet och själv i en gudomlig människonatur inträda i alla människors sinnen. I fråga om rättfärdiggörelsen lär Nya Kyrkan att människan blir rättfärdig genom att omvända sig till Gud och leva ett gudfruktigt liv samt att tro på Jesus som den ende sanne Guden. Läran om tron allena avvisas mycket bestämt, emedan människan inte kan bli rättfärdig om hon inte omvänder sig till Gud och lever ett gudfruktigt liv.

Swedenborg hade en allegorisk bibelsyn, d.v.s. han lärde att varje detalj i Skriften har en viss dold, symbolisk innebörd, som han fått i uppdrag av Gud att delge människorna. F. ö. är enligt Swedenborg inte alla böckerna i vår Bibel fullt gudomligt inspirerade; han gjorde undantag för bl. a. Jobs bok, Ordspålsboken, Predikaren och Höga Visan i Gamla testamentet; och i Nya testamentet accepteras endast evangelierna och Uppenbarelseboken som helt gudomliga till sitt ursprung.

Jesu andra tillkommelse och den yttersta domen har enligt Nya Kyrkan redan inträffat. Det skedde i den andliga världen 1757, och Swedenborg skriver att han fick bevittna detta. Då upprättade Jesus den nya himlen, som Johannes såg i en profetisk syn, och det Nya Jerusalem sänkte sig ned till jorden. Det Nya Jerusalem är den Nya Kyrkan, som är alla kyrkors krona.

Nya Kyrkan lär att den kropp som läggs i graven, aldrig skall uppstå så som det förkunnas i den "gamla kyrkan" — alla icke nykyrkliga samfund. När människan har varit död i tre dagar uppstår hon i den andliga världen och möts då av nära och kära samt av de änglar som skall ledsaga henne. Änglar är enligt Nya Kyrkan endast avlidna goda människor. Några andra andeväsen än människor existerar inte. De onda blir i nästa tillvaro demoner och djävlar.

Den uppståndne kommer inte omedelbart till himmelen eller helvetet. Först skall han vara i andevärlden, där han får rannsaka sig själv och se var han kommer att passa i fortsättningen, alltefter hans håg och sinne för antingen det goda eller det onda. Gud dömer ingen; människan dömer sig själv. Till det yttre påminner andevärlden så mycket om denna tillvaro, att människan först inte märker att hon är död och har lämnat den materiella kroppen. "Portarna" till himlen och helvetet står öppna för alla, och var och en drages dit där han känner att han har sina likasinnade och där han kommer att trivas. I himlen bildar änglarna olika samhällen som motsvarar deras fromhet och andliga utveckling. De är där verksamma med kärleksgärningar; några uppfostrar barn som dött vid tidig ålder. En mängd olika sysselsättningar finns i himlen, och änglarna utvecklas oavbrutet i godhet och sanning. Allt som finns här på jorden har sin motsvarighet i himlen.

Således finns där städer, kyrkor, skolor, kläder o.s.v. Änglarna har samma kön där som de hade här på jorden. De ingår äktenskap, och de som varit gifta på jorden fortsätter att vara gifta i himlen. Helvetet har också olika avdelningar, där de osaliga är bosatta allt efter deras onda och syndiga liv. Demonerna eller djävlarerna som de osaliga kallas, bor i hemska ödemarker och stinkande träsk, där de omges av ormar, ugglor m. m. som motsvarar deras onda sinnelag.

Swedenborg har nu långt fler anhängare i utlandet (c:a 20.000) än i Sverige. Hos oss finns tre skilda grupper nykyrkliga. Den största är Nya Kyrkans Församling, vars pastor är Kurt Nemitz, Bromma. Av den finns grupper i Stockholm och Jönköping. Antal medlemmar: drygt ett hundratal. — Nya Kyrkans Svenska Församling, som 1927 vid Tegnérunden i Stockholm uppförde "Swedenborgs minneskyrka", är verksam i Stockholm och Göteborg. Pastor: Jack Hårdstedt (tidigare pingstmissionär i Egypten och en tid chefredaktör för tidningen Dagen).

Swedenborgs Minneskyrka, Stockholm

THE SUMMIT LIGHTHOUSE

Enligt ledarna Mr och Mrs Prophet grundades »The Summit Lighthouse» 1958 i Colorado Springs i USA av »mästaren El Morya». Denne tog från andevärlden på medialt sätt kontakt med den man som nu framträder under namnet »Mr Prophet». Mästarna ville komma i kontakt med människorna för att bistå dem, och därför bildades denna rörelse. Herr och fru Prophet mottar medialt budskap från

Antal medlemmar: ett sjuttiotal. — Herrens Nya Kyrka som är Nova Hierosolyma har församlingar i Stockholm, Göteborg och Jönköping. Pastor: Olle Hjern, Stockholm. Antal medlemmar: cirka trettio samt omkring femtio personer som dessutom är anslutna till sällskapet "Nya Kyrkans Bekännare".

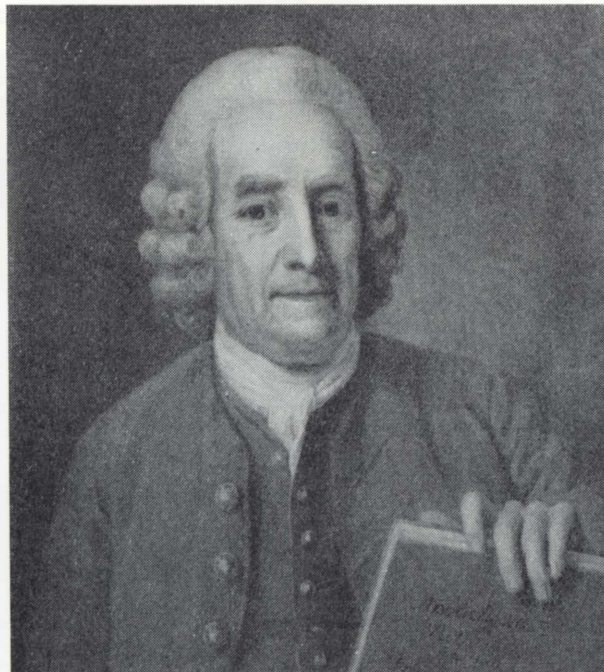
Skillnaderna mellan de tre olika swedenborgssamfundet är följande: Nya Kyrkans Svenska Församling anser att Swedenborgs skrifter endast är en förklaring till Bibeln, Nya Kyrkans Församling anser att hans skrifter är Guds ord men ej ett tredje testamente, Herrens Nya Kyrka som är Nova Hierosolyma anser att vad Swedenborg skrivit utgör det tredje testamentet.

En del av den västerländska andliga odlingens stormän har varit påverkade av Swedenborgs författarskap, såsom Emerson, Goethe, Schelling, Blake, Coleridge; i Sverige framför allt Thorild, Almqvist och Strindberg. Bland anhängarna i vår tid märks den dövblinda filantropen Helen Keller.

mästarna varje vecka.

I rörelsens program betonas särskilt vikten av att arbeta för att förena alla religioner. För att förbättra sig själva och omgivningen läser medlemmarna regelbundet s. k. »decrees», korta meningar, vilka även ibland anses ha en undergörande verkan.

Efter ett besök som ledarna gjorde i Sverige 1968, bildades en liten grupp i Stockholm. Industripsykolog A. Degerman kan möjligen lämna upplysningar.

Emanuel Swedenborg

FF 966 föddes som en självständig studiegrupp inom Linköpings Ifologiska Sällskap hösten 1965. Ledare är Sten Sundquist, Föreningsgatan 16, Linköping, och han berättar:

— Som grund för vår verksamhet ligger ett andligt brödraskap, som besökte oss söder om Linköping och öster om Jakobstad, Finland, somrarna 1963 och 1964. Vi kunde av säkerhetsskäl inte träffa dem personligen utan umgicks per tanke. Bröderna färdades i UFO-farkoster eller visade sig för oss i denna form. FF 966 har till uppgift att uppsöka människor som är mogna för att utveckla sig enligt sann Kristi lära samt fullborda sin kosmiska bestämelse här på jorden.

— Förklara namnet FF 966 litet närmare!

— Namnet anknyter till veckans 6:e dag (människans skapelse). Dessutom syftar det på den avslutande perioden i jordens utveckling, innan Kristus återvänder för att regera synligt i 1.000 år under den 7:e fridens dag (sabbat). Talet 966 har många aspekter. 66 anger antalet bibelböcker och 9 anger antalet siffror i vårt jordiska talssystem (1—9). Detta betyder att FF 966 har talens betydelse som grund för sin kunskap i Bibelns böcker. Och detta antyds ju genom att 9 föregår 66. Siffrorna 2, 3, 7, 23 är primtal (de tal som 966 kan uppdelas jämnt i). Varje tal har sin särskilda mening, där 23 är människans halva kromosomtal (i könscellerna 23, i övriga 46), 7 är Jesus Kristus och 3 den tredaldiga (tredimensionella) tillvaron samt 2 slutligen de båda motsatta krafterna Yin och Yang, vilka upprätthåller den nuvarande tidsåldern.

— Ni grundar er rörelse på Bibeln?

— Ja, eftersom Bibeln samtidigt innehåller lagen, evangeliet, profetian för tillvarons utveckling och mål samt Mysteriet, vilket är det sammankopplade system som bygger på talen 12 och 7, kan ingen annan skrift få likvärdig betydelse inom FF:s verksamhet.

FF 966 har inte många medlemmar. De har utgett ett par korrespondenskurser (Kosmisk Kunskap och Korsets Kristus) och utlånar kostnadsfritt korta lektioner inspelade på tonband. Vid sammankomsterna sjunger man sånger som ledaren och hans moder författat.

Sten Sundquist

BO STÅHL, 22

... Han är initiativtagare till ett par fredsgudstjänster och en fredsmarsch, har arbetat i Emmausrörelsen, såväl i Sverige som i Frankrike, är medlem i Svenska Freds- och Skiljedomsföreningen och Nordiska Samfundet till Bekämpande av Plågsamma Djurförsök. Han är tidningsskribent och lekmannapredikant; vapenvägrare och socialist. För närvarande ägnar han sig åt att skriva en bok om mindre kända religiösa grupper i Sverige. F. ö. träffas han om dagarna i Rönnells antikvariat, Birger Jarlsgatan, Stockholm. Namn: Bo R. Ståhl. Ursprung: Falun, Dalarna. Ålder: 22.

"Fredsgudstjänsterna, Bo, vad inspirerade dig till dem?"

"Jo, idén har varit att samla folk ur skilda religioner för att gemensamt på samma plats framträda som talesmän för *fredens* sak. Eftersom världssituationen i dag är mycket allvarlig, är det av vikt att religioner kommer in som en aktivt fredsskapande faktor i världen. Idén mottogs till en början med viss skepsis, eftersom det är något helt unikt att människor från olika religioner tillsammans framträder på det här sättet."

Den första fredsgudstjänsten ägde rum i september 1967 i Storkyrkan i Stockholm, då de fem stora världsreligionerna var representerade samt baha'i-religionen. 1.100—1.200 personer hade samlats.

Bo berättar att representanter för de skilda religionerna sedan har träffats regelbundet under trevliga former och planlagt nya aktiviteter. Detta arbete har även fått ett namn: *Interkonfessionella fredsrådet* (med adress Storkyrkobrinken 67, Stockholm). I oktober 1968 ägde en andra fredsgudstjänst rum, denna gång i Uppsala domkyrka.

Bo Ståhl är starkt ideellt-humantärt intresserad. Han berättar:

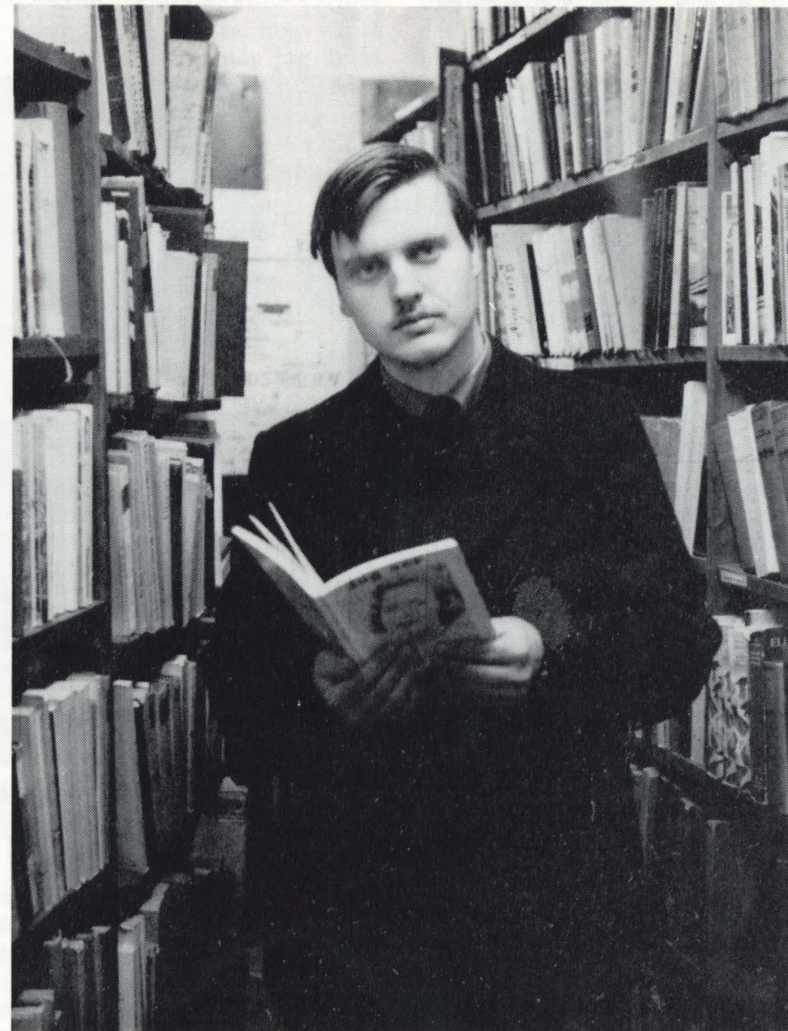
"Jag fick kontakt med Emmausrörelsen 1962 genom den arbetsgrupp som fanns i Borlänge och började hjälpa till där litet grand, bl. a. med lumpsamling, och jag blev snart mycket entusiastisk för detta arbete och läste en hel del både av och om dess inspiratör abbé Pierre och hans arbete bland de hemlösa i Frankrike, bland människor som inte haft någon bostad utan fått söka nattkvarter under presenningar vid Seines stränder."

Bo blev intresserad av att komma till en kommunitet, där han skulle få leva tillsammans med de människor som arbetade på heltid efter abbé Pierre idéer, och han tog kontakt med komuniteten i Lund, vilken hade tillkommit någon gång i slutet av 50-talet efter ett besök av abbé Pierre i Sverige. Där levde ett 20-tal personer i egendomsgemenskap och sysslade mest med lumpsamling. De for omkring och samlade av folks överflöd, bl. a. kläder som sedan skickades till fattiga i bergsbyar i Grekland. Lumpsamladet gav också pengar för underhåll av hjälparbetare i u-land (Peru och Indien). Arbetet tillsammans med människorna i Emmaus blev en enorm upplevelse, säger Bo, och satte djupa spår i honom.

En tid arbetade Bo hos abbé Pierre i Frankrike. Han var i Notre Dame de Bondeville, en liten ort i närheten av staden Rouen, där de bl. a. sysslade med husbyggnation, ett stort projekt som var igång för att kunna ta emot så många hjälpbehövande som möjligt. Bland de människor som kommer till abbé Pierre, har många upplevt stor materiell nöd, men det finns också de som inte lidit sådan brist utan har sökt sig till denna arbetsgemenskap för att få något att leva för. Och det är en väsentlig idé hos abbé Pierre, omtalar Bo, att det viktigaste inte är att man har något att *leva av* utan något att *leva för*.

Bo berättar:

"Abbé Pierre vill försöka skapa självförtroende och livsgnista hos sådana personer som enligt omgivningens mening har stått på en mycket låg nivå, såsom luffare och alkoholister, ge dem hjälp till självhjälp, hjälpa dem att ta initiativ till att förbättra sina levnadsförhållanden. Abbé Pierre är en man helt uppfylld av den idé som han har förverkligat och ytterligare kämpar för att förverkliga. Han vill inte på något sätt komma i rampluset så att det skapas en glorifiering omkring hans person, men detta har ju ändå skett, eftersom människor har kunnat följa hans arbete och sett vad som utträttats tack vare det som han startat. Det är en *praktisk religiös förkunnelse* som abbé Pierre bedriver, grundad på det mest fundamentala i Nya testamentet. De flesta

Bo Ståhl på sin arbetsplats.

som lever i Frankrike är katoliker, men det är absolut inget tvång att man skall vara katolik för att få delta i komuniteten. Dit kommer folk som tillhör andra religioner och andra kristna konfessioner, och även ateister och marxister, som har blivit entusiastiska för detta arbete."

Om sitt medlemskap i *Nordiska Samfundet* säger Bo att han ser aktivisektionsarbetet så att det inte endast är för djurens skull utan även för människans, så att människan skall kunna höja sig över den låga nivå där hon befinner sig och lära sig hänsyn till de stumma medvarelserna. Om människan kommer ifrån det tänkande som innebär att hon anser sig kunna utnyttja djuren för sina egna själviska syften, så har

hon därigenom höjt sig själv.

För närvarande ägnar Bo Ståhl sin fritid helt åt arbete på en bok som skall ge fakta om mindre kända religiösa grupper i Sverige, tillsammans ett 80-tal, och han har tills vidare uppskjutit sina studier. Det har i sex—sju års tid varit ett av hans stora intressen att samla material om sådana grupper. Avsikten är att ge en objektiv information, och någon polemik mot rörelserna skall ej ske. Teol. kand. Bertil Persson, som är ämneslärare vid Ångskolan, Sundbyberg, och pastor i Evangeliska Brödraförsamlingen (herrnhutarna), har på senare tid bistått Bo i arbetet med boken.

I andligt avseende tillhör Bo Ståhl Evangeliska Brödraförsamlingen.

SM

Aforismer

Av Rudolf Linderius

Att släpa på sorgsna minnen —
vårt mest raffinerade självplågeri.

Ett brev i den rätta stunden —
en doft av vår, lärksång i december.

Man frågar ibland: Vad föreställer
den där tavlan egentligen? Jag
vill fråga dig: Vad föreställer du
själv?

Ett litet nyfött barn: en ny chans
att förbättra mänsklighetens skam-
filade ansikte.

Många äro kallade, säger oss
Skriften. Många äro så kallade (s.
k.). Herre, hjälp mig att *vara*!

Är man en andens dvärg, då ser
man över axeln på andens jättar.

Något unikt, en sällsam upptäckt:
en vanlig liten människa, den enda
i sitt slag i hela världen.

Vad många idéer du har! Är det
välsignelsens frö att så eller förban-
nelsens baciller att skydda sig för?

Visst hör man samman med den
på vars axlar man satt sig för att
synas bättre, men det är inte den
gemenskapen Gud vill.

Skillnaden mellan den goda och
den onda kritiken är att den förra
förbättrar människan medan den se-
nare endast förbittrar henne.

Håll sorgen i strama tyglar så att
den inte för dig till en avgrund.

Insomnandet efter en arbetsam
dag: o vällust som ingen kan för-
döma.

"Intelligent", vilket vackert och
hedrande ord! T. o. m. djävulen kan
ta åt sig och bli infernaliskt glad.

Böcker: tysta vänner alltid inom
räckhåll.

Anm. R. L., född 1925, är fribaptistpastor, har genomgått ÖM:s missionsskola, utgett en diktsamling, är kompositör och sångare, har arbetat bland alkoholskadade i Göteborg och kortare tid inom Stadsmissionen, Stockholm. Han är intresserad av människor på skuggsidan och hoppas få göra en insats bland narkomaner.

RÖSTFENOMENEN PÅ BAND

Av Claude Thorlin

Det hela började en dag i augusti 1963. Vi, min hustru Ellen och jag, hade inköpt vår första bandspelare. Ett nytt, fabriksförpackat och förseglat inspelningsband följde med på köpet. Samma dag hade vi händelsevis besök av en god vän, som brukar skriva dikter. Vi bestämde oss för att han skulle tala in någon dikt på bandet.

Förseglingen bröts, bandet placerades på plats, och vår vän började, vänd mot mikrofonen, att läsa upp ett av sina senaste alster — en opublicerad dikt, som han kallade "Till Kosmos". Det var för övrigt fullkomligt tyst i villan. Endast vi tre var närvarande, och inget störande eller främmande ljud kunde förnimmas.

När vi avlyssnade inspelningen, fick vi till vår häpnad och bestörtning höra något mycket egendomligt. Det fanns ett ljudinslag på bandet, som rent tekniskt inte borde ha funnits där! Förutom vår väns lugna röst hördes även en främmande kvinnoröst, som välljudande sjöng några korta strofer, skickligt inflettade i dikten! Sångtexten var i början svår att uppfatta, men vid noggrann avlyssning kunde vi urskilja följande ord: "Lyssna, lyssna till din karma... lyssna till ditt öde..."

En snabb kontroll visade att ingen radio var påslagen någonstans i huset. Vad hade hänt? Vem sjöng på bandet och varifrån kom sången!? Fanns det en s. k. naturlig förklaring eller stod vi här inför något "utomnaturligt"? Frågan tarvade ett svar. Vårt intresse var väckt, och denna märkliga händelse blev upptakten till den forskning om de gåtfulla röstfenomenen, som vi sedan den dagen energiskt bedriver.

Egendomligt blandspråk

Det har nu förflutit fem år sedan denna egendomliga händelse inträffade. Under hela denna tid har vi arbetat med att söka lösa gåtan med de mystiska röstfenomenen. Vårt inspelningsmaterial växer oavbrutet, och i dag har vi en avsevärd mängd av rösterna registrerade, katalogiserade och arkiverade. Man kan urskilja olika slags röster: kvinnliga, manliga och barnröster. En del låter på något sätt livlösa, ibland viskande. Andra åter höga och tydliga. Det kan vara röster från kända eller okända vänner, röster som lämnar

Claude och Ellen Thorlin i ett hörn av vardagsrummet med bandspelare och en del av banden, på vilka de mystiska röstfenomenen registrerats.

ett kort budskap eller som endast ropar fram ett namn. Det händer också ibland att vi känner igen rösterna på någon avlidne anförvant till oss.

Dessa intelligenser som kontakter oss, använder sig ofta av ett egendomligt blandspråk, d.v.s. man meddelar sig med ord från flera olika språk i en och samma mening, förmodligen för att vi skall förstå att det rör sig om något extraordinärt. Ibland talar de ren svenska, men det har också förekommit vid något enstaka tillfälle att de använt sig av något språk som för oss är helt obekant. Föregångsmannen inom området, konstnären Friedrich Jürgenson i Mölnbo, har lyssnat på banden och bekräftar att det här rör sig om samma fenomen som han själv erfart.

Avancerad teknik

Vad har då dessa mystiska röster att förmedla, frågar sig säkert många... Då måste jag förklara följande: Budskapen och meningarna är oftast mycket kortfattade och fragmentariska. Några längre mono-

loger förekommer knappast. Det synes som de talande endast förfogade över en knappt tilltagen kvantitet elektromagnetisk energi — en liten kraftkälla, som det gäller att utnyttja maximalt. Man kan observera hur ljudstyrkan hastigt avtar och beskriver en fallande kurva. Det förefaller också, som om en del av rösternas ägare behärskar intalningstekniken bättre än andra. Somliga har drivit sin skicklighet så långt, att de på ett mycket avancerat sätt kan framsäga orden med dubbel hastighet mot vad vi är vana vid. Reduceras då bandhastigheten med hälften vid uppspelningen, kan man klart uppfatta vad som sägs. Men det händer även att de misslyckas i sina försök att "komma in" på bandet. Vid sådana tillfällen kan man få höra hur den magasinerade "kraftkällan" urladdas med en fruktansvärd knall — vi kallar det för mikrofonbang.

De döda talar

Jag minns mycket väl en dag strax före jul för några år sedan. Det var klart och kallt ute. Jag hade satt igång bandspelaren, som var placerad i vardagsrummet — mikrofonen var tillkopplad. Ellen, som vid tillfället befann sig i köket, var helt ovetande om manövern. Jag

gick ut till henne. Vi växlade lågmält några ord. Ellen var förkyld och hes. Hon säger — eller rättare sagt viskar: "Jag måste nog vänta med min hårtvätt, nu när jag är så förkyld". När vi avlyssnar bandet hörs Ellens röst mycket svag och avlägsen. I stället kan man tydligt uppfatta en annan röst på bandet! Någon måste ha befunnit sig i närheten av mikrofonen! Denna någon utropar: "Hej på er Ellen och Claude!" — och därefter: "Så Antona bra..." Ellen känner genast igen rösterna. Den tillhörde en släkting till henne, som hette Antonia och kallades Antona. Men Antonia var ju död sedan många år! Hur kunde hon tala till oss genom en bandspelare? Den gången blev vi minst sagt förbluffade. Numera är vi vana vid dessa fenomen och finner det på sätt och vis naturligt med denna form av kontakt med en främmande dimension.

Rösterna säger sig ofta vara "die Toten" — de döda! "Hit kommer die Toten" hördes en ansträngd mansröst en gång säga på bandet. "Toten... kommer..." hördes vid ett annat tillfälle. En gång när vi lyssnade på ett band, hördes en röst som med tydlig brytning framkastade: "Ich sprech om mana..." (jag talar om mana). Ordet "mana" förbryllade oss, men efter en undersökning fann vi förklaringen. "Mana" är ett melanesiskt begrepp för en utomordentligt verkningsfull makt, som utgår från en människa, ett föremål, handlingar — och från övernaturliga väsen och andar.

"Men hunden kan se..."

Vid ett annat tillfälle när vi satt vid bandspelaren, hördes det svaga ljudet från en hund som skällde någonstans långt borta. Då vi avlyssnade inspelningen, kunde vi uppfatta skallet. Plötsligt bryter en hög mansröst in och utropar: "Bellen inte!" (Skäll inte.) En kort mening på blandspråk... Tydligt observerar de vad som händer och sker också i "vår" sinnesvärld. Deras kommentarer ger ofta tydliga anvisningar, som pekar i den riktningen. Jag kan här ge ytterligare ett exempel:

Vi sitter hemma hos en bekant och lyssnar på en upptagning där vi diskuterat "röstfenomenen" och framhåller hur bra vi kan "höra". Döm om vår förvåning, när vi tydligt och klart på bandet får höra en främmande röst poängtera: "Men hunden — den kan ju se..."

Rösten, som tycktes bryta på dan-

ska, ville tydligen ha sagt att vissa djur, och kanske då framför allt hunden, har en förmåga att uppfatta det "osynliga" som vida överträffar människans.

I romanen "Torntuppen", vars egentliga författare, enligt Jan Fridegård, skulle vara hans bortgångne far, beskriver denne hur hunden blev varse honom och lyfte på huvudet, när han som "ande" gled förbi hundkojan. "Ögonen blev skrämde, borsten reser sig på ryggen och han gnäller sakta..." "Ja, man har hört sägas att djuren såg djupare i det fördolda än de flesta människorna..." tänkte From då. — Det kanske ligger något i detta...

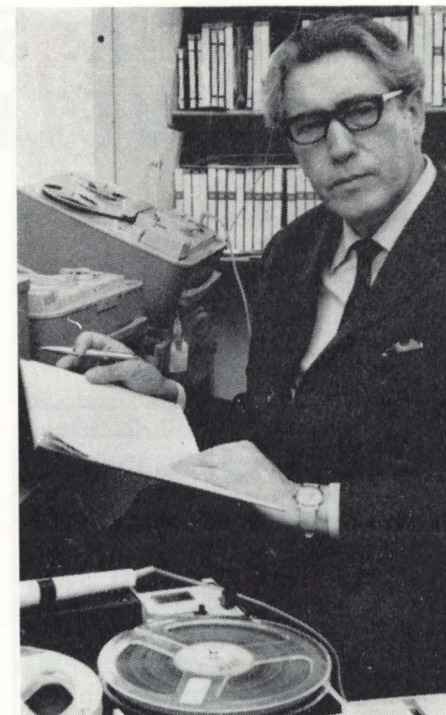
Hur skall man tolka dessa röstfenomen? Många anser att det hela ej går att förklara förståndsmässigt, att problemet ligger utanför gränsen för vår fattningsförmåga. Låt gå... Men vi har ju våra band! På dem kan vi höra röster, som kallar sig "de döda". Andra kan höra samma sak! Vi känner också igen röster på släktingar, vänner och bekanta. Personer, som vi vet är döda... Med övertygande kraft talar sannolikheten här till förmån för fortlevnadstanken. Det betyder med andra ord, att de vi kallar "döda" fortfarande lever och kan tala till oss.

Inga radiostationer

Visst har det riktats en del kritik mot våra experiment. "Radiostationer" brukar vara skeptikerens lösning. Eftersom jag känner till att en del bandspelare under vissa förutsättningar ibland kan fungera som radiomottagare — vissa märken lider mer av den åkomman än andra — lät jag en radioexpert och TV-ingenjör undersöka apparaten. Han skulle kontrollera att inga radiostationer kunde komma in. För att få betingelserna så autentiska som möjligt, beslöts att arbetet skulle utföras i vår bostad och vid den plats där bandspelaren brukade stå under upptagningarna.

Efter fem timmars arbete med bl. a. vissa avskärmningar etc. lämnade experten oss med en bestämd försäkran att inga ovidkommande radiostationer skulle störa våra inspelningar. Samma kväll kom "rösterna" åter in — nästan demonstrativt.

Så sent som den 7 november 1968 infann sig ett team vetenskapsmän för att lyssna på bandmaterialet. En av dessa sade sig vara specialist på radar och radioteknik. Han lyssnade uppmärksamt på röstfenomenen och förklarade kategoriskt, att tanken

Friedrich Jürgenson i Mölnbo har lyssnat på banden och bekräftar att det här rör sig om samma fenomen som han själv erfart.

på radiostationer i samband med detta var helt utesluten.

Två dagar innan dessa vetenskapsmän anlände, lyckades vi uppfånga följande meddelande på band: "Ni får in våra röster från 'andra sidan'... De 'höga' rösterna när fram..."

Detta är klara verba. Fick vi in det med tanke på det vetenskapliga besök som aviserats? Tanken ligger nära till hands...

Suggestion — själssplitter...?

Suggestion! säger en del tvivlare, som tror sig ha funnit en sårbar punkt. Och sådant förekommer. Det är oerhört lätt för den ovane lyssnaren att falla offer för suggestion och tycka sig höra vad som inte finns på bandet. I förekommande fall beror detta i huvudsak på följande faktorer:

Pro primo: Vederbörandes önsningar, förväntningar, karaktär och psykologiska konstitution.

Pro secundo: Inspelningen är av så dålig ljudkvalitet, att det är omöjligt att klart uppfatta vad som framkommer på bandet.

Med utgångspunkt från detta är vi ytterst noga med att röstfenomen som vi godkänner, skall kunna hö-

(Forts. på sid. 15)

SLAGRUTA: SVARTKONST ELLER VETENSKAP?

»De förbjöd mig begagna denna slagruta och hade mig att avsvärja alla mellanhavanden med djävulen under det de envist framhöll att jag fäster litet heligt vax till båda ändarna och frambesvärjer den onde anden, då den spinner.»

Gaspar Schott, tysk jesuit, 1659.

Från det femtonde till det artonde århundradet upptäcktes många mineraltillgångar i Tyskland, Böhmen och Frankrike med hjälp av slagruta.

En vanlig förgrenad kvist, avskuren från ett växande träd, kom till liv i händerna på en människa, som förde den över marken. Plötsligt och kraftigt far den nedåt och uppåt samt vrider sig över en vattenkälla eller en malmfyndighet. Men inte alla tycktes äga kraften, som kom att bli så omtvistad, och somliga slagrutemän drevs i olycka på grund av sin förmåga.

På 1600-talet fick baron de Beau-soleil all sin egendom konfiskerad och sattes i Bastiljen tillsammans med sin fru. De anklagades båda för häxeri. Med hjälp av slagruta hade de i Frankrike funnit mer än 150 fyndigheter av guld, silver, koppar, bly, zink, antimon, järn, svavel och antracitkol.

Deras öde hindrade dock inte den berömda tyske kemisten Rudolf Glauber att under flera år studera fenomenet, vilket han beskrev i en bok om bergshantering, publicerad 1652.

Ett halvt århundrade senare skrev Abbé Vallemont en bok med titeln »Ockult fysik eller Avhandling om slagrutan». Samtidigt kom en bredsidig från en viss Fader Lebrun, betitlad »Kritik av de vidskepliga, hemliga förhållanden som har förvillat folket och förvirrat vetenskapsmännen». Abbé Vallemont tänkte sig att magnetism och elektricitet orsakade kvistens skakningar, medan Fader Lebrun hade åsikten att det var »djävulens verk».

Sedan dess har fenomenets förklaring sträckt sig från universell magnetism och animal elektricitet till kroppars utstrålning. Den ena hypotesen har följt på den andra.

1900-talsuppfattningar

Nuförtiden diskuteras slagrutan vid internationella kongresser, och

många vetenskapsmän försöker att klara ut mysteriet. 1916 offentliggjorde Nikolai Kashkarov, ingenjör och professor vid Teknologiska institutet i Tomsk, en avhandling. I den visar han att det är slagrutemannen själv som reagerar bättre än vilket som helst annat instrument på förändringar i luftens joniseringsgrad eller den atmosfäriska elektriciteten. Sådana förändringar, påstod han, ägde rum över de ställen där underjordiskt vatten eller mineralådror gick fram. Kashkarov kunde emellertid inte förklara vad det var som fick kvisten att peka ner.

Ingenjörerna Boris Tarejev och Yevgeni Simonov, som studerat slagrutors uppträdande ovanför underjordiska elkablar och ansamlingar av underjordiskt vatten, kunde 1944 visa att medan alla nyss avskurna kvistar från valfritt, levande träd ägde den magiska förmågan, hade endast tre på hundra individer det rätta handlaget. I händerna på en individ, som äger detta rör den sig inte bara upp och ned, utan faktiskt, ibland snurrar den runt, vilket händer vid passage av en nedgrävd elkabel eller underjordiskt vatten som strömmar mot ytan.

De två forskarna kom fram till slutsatsen:

»Slagrutan är det enklast möjliga elektrofysiska instrumentet.»

Kvisten är superkänslig och påverkas av en kraft som till storlek är en million gånger större än den som rör galvanometernålen. Ingen-ting påverkar dess »magiska» förmåga. Varken gånghastigheten eller spänningen i kabeln — inte heller avskärmning av operatören från elkabeln genom gummiskivor eller järnplåtar tycks spela någon roll, vilket också gäller för elkabelns blyisolering. Endast då vattnet flyter genom en gummislang nekar kvisten göra utslag.

De två männen trodde att slagrutan kunde komma till tekniskt bruk, såsom att lokalisera fel på elektriska kablar eller vattenledning under marken. De fann också att det var något av magi i det hela. För det första måste kvisten vara färsk och tagen från ett växande träd. Inom två, tre dagar avtog känsligheten markant. En annan sak: om

Av Viktor Popovkin

En modern modell

En leningradgeolog, Nikolai Sochevanov, rapporterade i april 1966 inför Moskvass Sektion för Bio-information om de studier som en större grupp av geologer, geofysiker och fysiologer samlat.

De grundläggande experimenten försiggick i norra Kirgizien och i transbaikalområdet. De upptäckte att malmförekomster hade större effekt än vatten på slagrutan. En flod fick den att snurra två gånger, en bäck en gång, och en bly- och zinkförekomst i Arsa 18 gånger över en sträcka av 10 meter. Detta var ett undantag, för det var en mycket rik fyndighet. Experimenten visade att slagrutan utvisade malmådror med en tjocklek på endast 4—6 tum.

För att utreda varför slagrutan vrider sig runt i stället för att endast gå upp och ned, tillverkade Sochevanov en metallslagruta i form av ett uppochnedvänt U. Och kons- tigt nog så gav den lika bra resultat som en kvist. Denna moderniserade slagruta var gjord av ståltråd med en tjocklek av 3—4 millimeter och var ett slags utstuderad antenn. Sochevanov gav mig dessa detaljer: — När färdhastigheten går upp till över 60 km/timmen minskar antalet vridningar starkt i förhållande till dem man erhåller över samma distans vid lägre hastighet. Detta betyder att jordens magnetfält inte har något med det hela att göra, för om så vore fallet, skulle antalet passerade magnetlinjer vara större per tidsenhet ju högre hastighet operatören hade.

Slagrutemannen for i en öppen lastbil och i en liten buss med metallkabin. Resultatet blev detsamma i båda fallen. Därför kunde det elektriska fältet utrangeras som förklaring.

Ylle- eller gummihandskar gjorde ingen skillnad, men det gjorde läderhandskar. Den »magiska» förmågan hos slagrutan försvann genast då man hade läderhandskar — ett annat mysterium.

För att öka känsligheten på slagrutan försökte man göra den större samt förbinda 1,5 m tråd till opera-

törens handleder. Detta sänkte känsligheten tiofalt.

Operatören fick ha en kraftig hästskomagnet fäst bakvid på sitt huvud. Då magneten fördes upp till hans huvud, konstaterade man att utslagen minskade i antal, men när magneten hölls på ett avstånd av c:a 8 tum, snurrade slagrutan plötsligt åt andra hållet. Varför detta hände är inte klarlagt.

Tre slagrutemän testades, sedan de försatts i hypnotiskt tillstånd av leningradhypnotisören Alexei Zakharov. Han försökte suggerera dem att spinnhastigheten skulle öka men lyckades inte med detta. Om något hände så var det att hastigheten tenderade att minska, möjligen beroende på att operatörens händer blev kraftlösa.

När en operatör, som ägde känsligheten för kraften, berörde händerna på en som höll slagrutan men som inte var känslig, kom vanligtvis slagrutan åter till liv igen. Ibland kunde en som var okänslig ta för- mågan från en känslig genom att be- röra dennes händer. Att försöka för- stora effekten genom att två eller flera känsliga höll varandras hän- der, utföll utan verkan. Utslaget förblev vid det som kännetecknade den känsligaste.

Som avslutning berättade Sochevanov: »Vi vet ännu inte till vad nytta slagrutan kan komma inom det geofysiska området. Men vi har funnit att den ständigt börjar arbeta i närheten av geofysiska avvikelser, snarlikt förändringar i jordens elek- triska fält.

För att lösa mysteriet med slag- rutan måste vi ännu leta efter många delsvar. Men en sak är redan helt klar: slagrutan är ett system bestående av »en levande organism samt en ledande kropp». Det är inget mystiskt med det. Det är helt en- kelt bara ytterligare ett vetenskap- ligt problem.

Kanske står vi på tröskeln till återupptäckten av en av de äldsta undersökningsmetoderna, som, på vetenskaplig grund, kan hjälpa oss att lösa problem, vilkas lösningar lig- ger utom räckhåll för de nuvarande mest effektiva metoderna, som geo- fysiken använder.»

Anm. Artikel är hämtad från *Sputnik* © juli 1968, och har ursprungligen varit publicerad i den ryska tidskriften *Znaniye* — sila.

Översättning från engelskan: Nils Båth.

Din personliga BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wil- helm Fliess' metod, byggd på strikt ve- tenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsryt- men.
2. Högsta försäkringskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär in- formation! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Cellaktivatorn-Elektronbadet MWO-healinginstrumentet

omtalat i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

Salong WÄLLENSTJERNA, Artillerig. 83, tel. 61 30 26.

ROSTFENOMEN . . .

(Forts. fr. sid. 13)

ras utan större ansträngning. Upp- tagningar som ej fyller detta krav, utmönstras omedelbart. Vid avlyss- ningen försöker vi att helt »nollstäl- la» oss och göra oss fria från önsk- ningar så gott det går.

Man får ofta höra tankar om att »rösterna» kanske emanerar från vårt eget undermedvetna. Det talas om »själssplitter» etc. Både jag och min hustru har mycket svårt att ta detta på allvar. Och inte är det nå- gon lösning som skulle förenkla pro- blemet. Tvärtom. Personligen anser jag att man i stället fjärrar sig från gåtans lösning. »Andehypotesen» ligger närmare. För att understryka mitt ställningstagande vill jag åter- vända till bandinspelningarna.

Alla inspelningar som jag här be- rättat om, har skett via mikrofonen. Men man kan också koppla band- spelaren direkt till en radio. Gör man detta, kommer ofta en röst som ger anvisning om vilken station man skall söka. Vid ett sådant tillfälle fick vi in en körsång från en tysk station, och mitt i sången hörs plöts- ligt en kör sjunga på blandspråk på samma melodi. Men texten lyder nu: »Vi går på vandringsfärd till Mölnbo till Friedrich zu besucht. . .» Friedrich Jürgenson bor ju som be- kant i Mölnbo.

Jag är övertygad om att det inte var vårt undermedvetna eller något splitter av våra själar, som var ute på vandringsfärd.

MINERALET VIS VITAE

(vidundermineralet kallat) provat med framgång av många, tillhandah. av undertecknad. Hjälper mot värk och en rad krämpor. Minerallet verkar bl. a. smärtstillande, är välgörande vid blåskattarr, astma, krämper etc. Väl värt att prova. — Numera i rör å 18:— kr. Minsta förp. 2 rör (36:— kr.).

Portofritt vid försk.likvid.

Ombudsman H. Wallin

Drottningg. 13,
641 00 Katrineholm.

OCKULT LITTERATUR

antikvarisk, på tyska och engelska,
ständigt i lager.

Offertblad dupliceras kontinuerligt ef- ter hand som nytt material kommer in. Meddela ämnesområden av intresse, så att jag kan sända lämpligaste of- ferty.

UNO LINDE, Box 14002,
400 20 Göteborg 14

EKONOMISKA MEDARBETARE

Bengt Andersson, Stockholm, 7:50; Ernst Sandström, Tranemo, 75:50; Margareta Te- lander, Bromma, 22:79; Inga Jonsson, Norrtälje, 5:50; Anonym 25:50; P. O. Ar- vidsson, Stockholm, 5:50; A. E., Hägersten, 25:—; Carl Jonsson, Ålta, 5:50; Bo Westin, Örnsköldsvik, 5:50; Sigrid Lindberg, Upp- sala, 2:00; Lennart Andersson, Handen, 5:50; Östen Rystedt, Edane, 50:—; H. T. Nyberg, Stockholm, 25:50; Elna Östman, Limhamn, 105:50; Greta Ardash, Göteborg, 10:50; Ivar Mäcks, Söderbärke, 5:50; Oskar Persson, Malmö, 10:50; Linnéa Nordström, Stockholm, 5:50; Rune Abbeling, Bor, 10:—; A. Holmström, Malmö, 5:50; Ano- nym, 75:50; Valter Sjöberg, Åbosjön, 5:50; R. Yström, Skövde, 10:50; Märta Friberg, Nyköping, 5:50; Gerhard Ström, Södertäl- je, 5:50; A. Christianson, Bollnäs, 5:50; Birger Andersson, Nässjö, 10:50; Herman Dahlkvist, Bräkne Hoby, 10:—; Gurli Stensbo, Solna, 10:—; C. N., 3:—; Alice Karlsson, Stockholm, 10:—; R. Strömdahl, Filipstad, 15:50; Lennart Palm, Malmö, 5:50; Sven Askerlund, Bromma, 5:50; Rune Björk, Johanneshov, 5:50; E. Heaster, Stockholm, 10:50; Evert Årnström, Älv- sjö, 10:50; Inger Göthenqvist, Svedala, 5:50; Arne Håkansson, Orrefors, 5:50; Kurt Eriksson, Ludvika, 25:50; Bror Bröttorp, Stockholm, 25:50; S. H. Johansson, Mar- karyd, 5:50; Gustaf Dalén, Hölö, 5:50; Karl Frändberg, Habo, 25:50; Olof Wirgin, Malmö, 5:50. Summa kronor 722:79.

Mycket tack för hjälpen!

Red.

NÅGRA FALL AV DUBBELGÅNGARUPPLEVELSE OCH BILOKATION

Av Aage Slomann

Autoskopi (eller dubbelgångarupplevelsen), att en person "ser" sig själv så som han ser en annan, förekommer både hos friska och sjuka personer. Välkänd är historien om Maupassant: han satt vid sitt skrivbord och skrev på en bok; han hörde dörren öppnas och en främmande herre komma in, trots att han hade gett sin tjänare François besked om att han inte ville bli störd. Den främmande satte sig mitt emot honom och började diktera vad han skulle skriva. Han skulle just ringa på François för att få den främmande körd på porten, då han till sin förfäran upptäckte att mannen var han själv! Denna syn kan utan tvivel ha berott på sjukdom, då Maupassant redan vid denna tid av sitt liv var märkt av sin kommande sinnessjukdom (generel parese).

Eftersom vi vet hur vi själva ser ut, är en sådan autoskopi inte märkligare än en hallucinatorisk syn av vilken som helst annan person, som vi känner. Långt märkligare är den "egentliga" autoskopiska upplevelsen, som beskrivs av psykiatern Villars Lunn på följande sätt: "Patienterna ser inte blott sig själva framför sig utan känner sig också vara i 'fantomet'... det synes som om de uppfattar det optiska fantomet som kroppsställning, rörelser etc. som om det var deras egna förnimmelser... de upplever sig som på samma gång en och två personer..." (Villars Lunn: Om legemsbevidstheden. Munksgaard 1946, sid. 181.) Fenomenet kan emellertid utveckla sig ytterligare. "Patienterna förklarar då att de har känslan av att deras tankar tänks av dubbelgångaren och inte av dem själva... Ja, det visuella elementet kan rentav saknas, så att patienternas upplevelse nu består av att deras kroppsliga förnimmelser, deras tankar upplevs 'utanför dem själva', av 'den andre', av den dubbelgångare som de inte kan se, därför att 'de själva' är dubbelgångaren!... Dessa fenomen går knappast att skilja från sådana fall då patienterna upplever att de 'utifrån' iakttar 'sig själv' i den situation som de faktiskt befin-

ner sig i: de står vid fotändan av sin säng och ser sig själv ligga i sängen (där de faktiskt ligger) — och de tycker sig på samma gång vara iakttagare och den iakttagne."

I den parapsykologiska litteraturen om utomkroppsliga upplevelser finner vi exempel på att en person tycker sig vara uteslutande dubbelgångaren. Det tycks således förekomma alla möjliga övergångar mellan den autoskopiska synen av sig själv utanför kroppen och den äkta autoskopin, där dubbelgångaren ser sin fysiska kropp utifrån och tycks befinna sig utanför denna i en slags "astralkropp".

Vid den första internationella kongressen för psykisk forskning, vilken hölls i Köpenhamn 1921, berättade Johannes Hohlenberg om sina försök med "exteriorisation" av sitt medvetande, som han företog åren 1909—1910.

Vid ett försök den 3 december 1909, då han hade lagt sig att vila vid 15-tiden, gick hans dubbelgångare runt i lägenheten och tittade på tavlorna. Han såg sin fysiska kropp på divanen, insvept i sin röda filt, och han hörde dess långsamma och djupa andetag, vilkas rytm inte sammanföll med "astralkroppens" andning. Den 28 januari hade han en enastående upplevelse: vid exteriorisationen på eftermiddagen kunde han se och känna på sin "astralkropp"; den var glatt och kändes som silke. Den var naken med något klädesplagg över skulderna. Han gick ut på gatan och mötte flera människor. Vid detta tillfälle hade han stora svårigheter med att åter ta sin fysiska kropp i besittning, medan denna process vid andra tillfällen gick lätt. Två gånger såg hans dubbelgångare sig i en spegel, första gången såg han sig klädd i vitt och den andra i rött. I sitt exterioriserade tillstånd försökte han ibland utföra fysiska handlingar, tända det elektriska ljuset, skriva på ett papper och liknande men utan att lyckas. Han försökte exteriorisera när andra var närvarande, men detta misslyckades. Skulle de närvarande ha sett hans dubbelgångare?

Den parapsykologiska litteraturen innehåller många berättelser om spontana fall av "astral" projektion, som den utomkroppsliga upplevelsen också kallas, och om personer vilka liksom Hohlenberg kan "lämna" den fysiska kroppen. Om det är ett hallucinatoriskt fenomen, så rör det sig onekligen om en form av hallucination av en helt säregen art.

Det som intresserar parapsykologen är i synnerhet de fall där upplevelsen omfattar telepatiska eller klärvoajanta element. Ett sådant fall finns beskrivet i G.N.M. Tyrrells intressanta bok *Apparitions* (London, 1953): Sir Alexander Ogston hade under boerkriget blivit inlagd på sjukhuset i Bloemfontein för tyfus. Han skriver: "Själ och kropp tycktes vara delade från varandra och i viss grad åtskilda... Jag var medveten om att mitt andliga jag regelbundet brukade lämna kroppen... och vandra bort från den under grå, sol-, mån- och stjärnfria himlar, alltid fram emot ett avlägset ljus vid horisonten... Under mina vandringar hade jag ett underligt medvetande om att kunna se genom byggnadens väggar, fastän jag visste att de fanns där... Jag såg till exempel tydligt en stackars militärläkare, vilkens existens jag inte hade vetat något om, och som låg i en helt annan del av sjukhuset, bli mycket sjuk och dö; jag såg dem täcka över hans lik och sakta, på bara fötter, bära ut honom, stilla och hemlighetsfullt för att vi inte skulle få veta att han var död... När jag senare berättade för sjuksköterskorna om dessa händelser, talade de om att allt hade skett precis så som jag hade upplevt det..."

En ännu märkligare berättelse finns i det engelska Sällskapet för psykisk forsknings Proceedings (Bd. 50, s. 176): En känd läkare i New York reste med flodångare från Jacksonville till Palatka, Florida. Om natten var hans fötter och ben utan känsel. Det föreföll honom nu som om han rörde sig i luften med en intensiv känsla av upprymdhet. Han kom att tänka på en vän, som bodde 150 mil därifrån, och inom

mindre än en minut befann han sig i en lägenhet, där gasljusen var tända och hans vän stod med ryggen mot honom. Vennen vände sig plötsligt om, såg honom och utbrast: "Vad i all världen gör du här? Jag trodde du var i Florida", och han närmade sig nu läkaren. Denne hade hört vännens fråga men kunde inte svara. Han upplevde nu ett extatiskt ögonblick av liv utanför tid och rum, men han beslöt sig för att vända tillbaka till jorden. Han såg då sin kropp sitta i sängen, så som han hade lämnat den, varpå han gled in i den. Han skrev följande dag till sin vän; hans brev gick på vägen om ett brev från vennen i vilket denne skrev att han hade sett läkaren tydligt och hade sagt vad denne hade hört.

Det kan inte förnekas att sådana upplevelser kan tyda på att dubbelgångaren verkligen lämnar kroppen och gör sina iakttagelser långt från denna. Tills vidare föredrar dock parapsykologen att betrakta de nämnda upplevelserna som en kombination av hallucination och klärvoajans. Men i läkarens fall kommer därtill att vennen såg läkaren, vilket parapsykologen kallar en telepatiske hallucination. Experimentellt har man påvisat att sådana telepatiske hallucinationer kan framkallas. Dubbelgångarens iakttagelser av avlägsna händelser kan jämföras med vad som kallas "resande klärvoajans" (travelling clairvoyance), som man också har kunnat framkalla experimentellt genom att ge en försöksperson i djup hypnos order att besöka en viss person och berätta om vad denne håller på med.

En extrem form av dubbelgångarfenomenet går under beteckningen **bilokation** (att vara på två ställen samtidigt). Dubbelgångaren uppträder då bland andra människor "livslevande", och de närvarande tvivlar inte på hans kroppsliga närvaro bland dem. Den spanska abbedissan Maria de Agreda, som levde på 1600-talet, sägs ha uppträtt som missionär i Mexiko medan hennes primära kropp befann sig i extatiskt tillstånd i Spanien. Den katolske parapsykologen Herbert Thurston (1856—1939) ställer sig dock skeptisk till denna historia, så vi andra får väl också lov att ha våra tvivel.

Ett modernt fall av bilokation har beskrivits i Paramhansa Yoganandas självbiografi¹⁾ och är värt att omtalas.

Yogananda och hans rumskamrat

Dijen studerade vid Serampore College, 15—20 kilometer från Calcutta. En dag talade en bekant om för honom att hans guru (religiösa vägledare) Sri Yukteswar hade blivit kallad till Calcutta. Följande dag fick han ett brevkort från gurun, där denne bad Yogananda och Dijen att möta honom på järnvägsstationen i Serampore onsdag morgon klockan 9. Emellertid fick Yogananda samma morgon vid 8.30-tiden ett telepatiske budskap från Sri Yukteswar: denne hade blivit försenad och de skulle inte bege sig till stationen. Dijen, som var färdig att ge sig iväg, blev irriterad över Yoganandas infall och lämnade honom i vrede. Yogananda satte sig vid fönstret, då plötsligt det svaga solljuset blev strålende klart och guruns materialiserade gestalt stod framför honom. Yogananda föll på knä för hans fötter och rörde vid hans sko — den vanliga orangefärgade linnen skon. "Det gläder mig att du fick mitt telepatiske budskap", sa han lugnt. "Jag är nu färdig med mitt arbete i Calcutta och kommer till Serampore med 10-tåget." Han fortsatte: "Detta är inte en syn utan min gestalt av kött och blod. Gud har bett mig ge dig denna sällsynta upplevelse. Möt mig på stationen; du och Dijen skall få se mig komma i denna klädsel. En medpassagerare kommer att gå framför mig — en liten pojke med en silverkanna i handen." Gurun lade sina händer på Yoganandas huvud och uttalade sakta en välsignelse. Yogananda hörde ett egendomligt bullrande ljud — "det karakteristiska ljudet vid dematerialisation av kroppsatomer" — och Sri Yukteswars kropp började försvinna i det bländande ljuset. Dijen, som hade kommit tillbaka från stationen, följde nu med Yogananda för att möta gurun vid 10-tåget. Denne kom emot dem i samma kläder som han hade visat sig i och följde långsamt efter en liten krabat med en silverkanna i handen.

Inte undra på att Yogananda kände sig övertygad om att ha stått ansikte mot ansikte med sin guru "av kött och blod" och kläder (!): han hade sett honom, hört hans röst och rört vid honom, och han kunde väl heller inte tvivla på hans ord. Inte desto mindre skulle upplevelsen möjligen kunna förklaras som en telepatiske hallucination av alla tre sinnesområdena. — Varför lämnade inte Sri Yukteswar något bevis på att han varit fysiskt närvarande, t. ex. sina linnen och kom Yoga-

nanda till mötes på stationen barfota?

¹⁾ Autobiography of a Yogi, New York, 1946, sid. 193—196. Svensk översättning, Mitt liv som yogi, NoK.

Anm. I fil. lic. Alfred Svanqvists bok *Det eviga nuet* berättas om flera fall då personer upplevt att de varit utanför sin kropp. Boken kan erhållas som postförsändelse från Sökarens Bokhandel, Stockholm 3. Pris 8:75 + moms. och porto.

5000 occult books (e. g. astrology) for sale. Send for comprehensive lists. Wants lists welcomed.

Mr. R. Gilbert, 84 Horfield Rd, Kingsdown, Bristol, 2, England.

FINNS det — andra VÄRLDAR?

Kanske finner läsaren svaret i det budskap som mottagits av "E Williams". Han berättar här hur han redan i unga år kom att mottaga otaliga bevis för att en annan värld existerar — en värld som ligger utanför vår vanliga uppfattningsförmåga.

Ett sammandrag om vad budskapet vill förmedla kan kostnadsfritt översändas.

NATURFÖRLAGET

Fack 3. 170 21 Kallhäll 1

OND TID

I sin nya, märkliga bok, "Tolkning av Johannes Uppenbarelse", visar El. Ståhlgren hur vi frammanar de jordkatastrofer som i årtusenden siats om. 26:—.

Läs också förf:s föreg. bok:

EVIGHET — OÄNDLIGHET

Läran om 10 dimensioner. 22:—.

AGNI YOGA el. Eldens Yoga

Förf:s första, grundläggande bok i kosmisk kunskap. 14:—. Moms + porto tillkommer! Tillskriv idag:

Reformförlaget

Box 16 186 • 103 24 STOCKHOLM.

Tel. 08/766 26 82.

GUDS UNDER

Bönens makt är en liten skrift som tillägnas "de sjuka, sömnlösa, kraftlösa och kämpande". Den är skriven av en 85-årig norsk kinamissionär, Marie Monsen, och utgavs i Sverige av SAM-förlaget, Jönköping, 1963. Boken har 34 korta kapitel, och de flesta handlar om en eller ett par helbrädagörelser; större delen har gällt författarinnan själv.

Marie Monsen hade av naturen en bräcklig hälsa; de primitiva förhållandena i Kina innebar särskilda påfrestningar, och hon blev ofta sjuk. Sin första erfarenhet av helbrädagörelse hade hon 1907, sedan hon på grund av huvudvärk låtit sig smörjas med olja enligt bibelns anvisningar — och blev frisk.

En gång under en båtresa drabbades hon av tre sjukdomar samtidigt: malaria, dysenteri och ryggskott. När hon fick tanken att besöka en amerikansk läkare i en stad, som de skulle passera, hörde hon en röst, "först som en stilla viskning, men senare något starkare", som sade: "Vem tror du mest på, läkaren eller Gud och hans ord?" Marie Monsen fick en förvissning om att hon skulle bli frisk. Då de passerat staden, där läkaren bodde, "skedde undret": hon blev botad från de tre sjukdomarna.

En tid led missionären av sömnlöshet. Hon tänkte då på gudsmannen George Müller, vilken alltid sökte svar i bibeln, när det var svårt. Så läste hon i bibeln och kunde knappt tro sina ögon: "När du lägger dig, skall intet förskräcka dig, och sedan du har lagt dig, skall du sova sött." (Ords. 3:24) Hon upprepade dessa ord under tacksägelse, och inom en vecka hade hon sött sömn — "och den har jag sedan haft i nära 40 år, undantagandes då sjukdom hållit mig vaken".

Marie Monsen hade kronisk malaria. Men så fick hon alltmer en förvissning om att hon skulle bli befriad från sjukdomen. Som grundval för sin tro hade hon orden "Han tog på sig våra krankheter, och våra sjukdomar bar han". — Hon skriver: "Följande natt fick jag ett häftigt malariaanfäll. Jag tyckte mig nästan kunna höra de kära vännerna från föregående dag (de var ännu kvar på missionsstationen) säga till varandra: 'Ja, var det inte det vi trodde.' Och de kände säkerligen för mig i min stora besvikelse. Men till

min egen förvåning märkte jag snart att den ringa tron tålde påfrestningen, den brast inte. — Det blev emellertid det sista malariaanfallet för mitt vidkommande, fastän jag i många år sedan dess levde under samma klimatologiska förhållanden och ständigt både såg malariamygan och blev stucken av den."

Följande framställning visar prov på den inre dramatik som Marie Monsen ofta upplevde i samband med sjukdom och helbrädagörelse.

"Det var under den tid, då 'spanska sjukan' härjade runt om i världen. — — — I vår stad dog folk som flugor. Grannar kunde stå vid porten på kvällen och begravdes nästa morgon. Då anlände ett brev från Norge. Det hade varit på väg två och en halv månader. I brevet var ett P.S.: 'Gud har på ett särskilt sätt påmint mig om att sända dig psalmen 91:5—8: 'Du skall icke behöva frukta nattens fasor, icke pilen, som flyger om dagen, icke pesten, som går fram i mörkret, eller farso-ten, som ödelägger vid middagens ljus.' — — — Det gamla ordet blev nytt och levande för mig. — — — Men strax efter middagen en dag började mina ögon att rinna, och en hård, obarmhärtig röst sade till mig: 'Nu har ändå sjukdomen kommit. Detta är ett av symptomen på den.' Bibeln låg uppslagen framför mig, och med mina fingrar på löftet i Psalmen 91 kunde jag upprepa för mig själv: 'Jag har inte fått sjukdomen, ty här står det, att om tusen falla vid min sida, så skall den inte nå mig. Jag protesterar i Jesu namn mot att jag har den. Han är Ordet.' Därefter upphörde angreppen för en stund, men började åter med desto större kraft, och jag upprepade som förut ovannämnda löfte. När jag gick till vila, hade jag seger i min ande.

Följande dag på eftermiddagen började det droppa så misstänkt från min näsa, och den obarmhärtiga stämman ljöd återigen: 'Nu har du fått sjukdomen. Du vet, att detta är ett av symptomen.' Jag kände då, att om jag medgav att så var fallet, skulle även jag få sjukdomen. Därför gjorde jag som dagen förut. Angreppen pågick hela eftermiddagen. Jag protesterade mot dem och gick även denna gång till sängs med seger i min ande.

Nästa dag gällde det halsen. De ständiga angreppen började åter-

igen: 'Alla säger, att när man fått ont i halsen, så har man fått sjukdomen, och nu har du den.' Åter upprepade jag löftet. Men den dagen ämnade Satan ej att ge upp så lätt. Det led mot sängdags, men utan seger i min ande vågade jag inte lägga mig. En halvtimme senare fick jag i stridens hetta tag på ett stort papper. Detta var säkerligen Guds ledning. På papperet skrev jag med stora bokstäver Guds löfte i Ps. 91. Jag höll upp det framför mig och läste det om och om igen. Då klockan slog tolv upptäckte jag, att Satan gått sin väg. Fylld av frid och glädje gick jag till vila och fick ej spanska sjukan."

En tid började den åldrande missionären känna att hennes fötter var utslitna. Så blev hon smord med olja — och följande morgon märkte hon att hon gick med helt nya fötter. "Jag kunde till och med springa!"

Marie Monsen fick även bestående bot för dysenteri, och bot för skadad rygg, dåliga nerver, åderbräck m.m. Nyckeln till lösningen av problemen har enligt författarinnan varit *tro och bön*. Ändå har hon inte varit någon jätte ifråga om tro och alltid och självklart varit övertygad om bönens verkan. Nej, hon har måst kämpa hårt mot sin otro. I kapitlet "Helad från frostknölar" skriver hon t. ex.: "Jag tror, att det var otro som så länge hindrade mig att ge mig i kast med detta problem. Och detta fastän jag hittills upplevt så mycket i fråga om helbrädagörelse. 'I klentrogna och senhjärtade till att tro.' — dessa Jesu ord passade in på mig."

Om de svårigheter hon fick utstå och de helbrädagörelser som ägde rum, menar Marie Monsen att detta skedde för andras skull, för att andra genom hennes exempel skulle komma till tro.

Men tillfrisknanden hände inte bara med henne själv. Ett kapitel i boken har rubriken "Dagligen upplevde vi Guds ingripanden". En missionsdotter som var mellan ett och ett halvt och två år låg svårt sjuk i dysenteri. Allt hopp syntes ute. "Flickan smordes men blev efteråt mycket orolig. Förut hade hon legat stilla, men nu klagade hon, när vi kom i hennes närhet. I Jesu namn befalldes alla orosandar att lämna rummet. Därpå sov barnet lugnt hela natten. Nästa morgon satt hon i sin

säng och lekte. — — — Barnet tillfrisknade snabbt, till glädje för alla på missionsstationen."

*

Boken *Hjälp i nöden* (SAM-förlaget, Jönköping, 1962) är en märklig läsning. Marie Monsen berättar där om hjälp som hon fått i svårigheter genom att hon bett till Gud och förtröstat på hans löften, så som de är givna i bibeln. Flera gånger talar författarinnan om en "eldsmur" som omgav henne och skyddade henne mot rövare, vilka var talrika i den tidens Kina. När svårigheter mötte, brukade hon erinra sig något löfte ur bibeln som passade in på den situation i vilken hon befann sig. Så samlade hon sig kring det löftet och fick en förvissning om att det var tillämpligt på henne själv och det som hon var med om.

En händelse:

"... Vägen gick genom en bergsklyfta med höga berg på båda sidor. Vi tycktes vara de enda vägfärdande. Plötsligt uppenbarade sig tre beväpnade män från några stenblock, där de hållit sig gömda. Blixtnabbt tog två av dem tag i betset till mulåsan, medan en tredje stod framför mig med lyftat gevär. Inom mig sade jag endast: 'Herre, du är en eldsmur mellan honom och oss.' Vi stirrade på varandra, rövaren och jag. Hur länge vi så gjorde, vet jag ej, ty sådana ögonblick verkar mycket längre än vad de i verkligheten är. Jag var alldeles lugn och utan fruktan. Muren av eld var mellan oss. Inte ett enda ord blev sagt, förrän rövaren framför mig hastigt vände sig till de båda andra och sade:

— Släpp djuren! Dessa skall få fortsätta vidare.

Och lika fort som de uppenbarade sig, lika fort försvann de. Till sist varsnade jag körkarlen, som var blek av rädsla. När han vågade tala, glädde mig hans första fråga:

— Förstår du, vad slags folk det var? Mitt lugn hade förvånat honom.

— Jo, det förstår jag, blev mitt svar. Men jag var inte rädd, fortsatte jag, ty vi hade ju en eldsmur mellan oss och dem. Därför fick de inte göra med oss som de ville."

I kapitlet "Änglavakt" berättas om en med synen iakttagen övernaturlighet. En hop soldater som inte hade fått någon avlöning, fick sin generals tillåtelse att under en dag plundra den stad där Marie Monsen befann sig. På missionsstationen hörde de skott och oväsen natten igenom, men det kom aldrig några soldater till dem. Däremot fick många

grannar besök, och en del av dessa klättrade över muren till missionsstationen för att där söka skydd. Marie Monsen hade i sitt medvetande hela tiden bibelorden "Du skall icke behöva frukta nattens fasor, icke heller pilen som flyger om dagen". (Ps. 91: 5.)

Följande dag fick missionsstationen besök av grannar som bad om tillåtelse att komma in till dem, nästa gång det blev påhälsning av rövare, "ty ni har beskydd", sa de. Vi citerar från boken:

"Alla grannarna hade ju stängt sina dörrar den natten, tills de var tvungna att öppna för soldaternas vrål och bultande. Men emellanåt måste de glänta litet på sina dörrar för att se efter, om det var någon eldsvåda i närheten. Det var då de varseblivit vårt 'beskydd'. Tre soldater stod på vakt uppe på församlingshusets höga tak, en vid var ände av taket och en i mitten. En fjärde soldat hade suttit på en balkong över själva huvudingången. Soldaterna hade spanat åt alla håll.

— Vilka tror ni det var? frågade jag.

— Soldater som generalen skickat för att skydda er, svarade de.

— Liknade de generalens soldater?

— Nej, de var längre än de soldater vi sett.

— Hade de vapen?

— Det såg vi ej. Vi såg endast deras silhuetter. Vi kunde inte se så noga.

— Såg ni deras ansikten?

— Ja, de såg vi bäst.

— Varför det?

— Det lyste från dem.

— Vilka var de lika?

— De var lika utlänningarna (dvs. det var inte av landets eget folk).

Senare på dagen kom en av de troende kvinnorna tillsammans med en hednisk man. Hon var liksom färdig att spricka av iver och sade till mannen:

— Nu kan du själv fråga missionsnären.

— Vem var det som stod på balkongen mot öster hela natten? frågade han.

— Såvitt jag kan minnas, fanns där ingen. Dörren ditut hade jag själv låst, och alla som var i huset befann sig i nedre våningen.

— Nej, det var fullt av folk där varje gång jag öppnade min dörr för att se, om det brann i närheten av oss. Jag kan inte förstå detta, ty alla ville väl helst vara under tak under en sådan natt.

— Det måste ha varit änglavakt."

En gång skulle Marie Monsen med båt passera ett ställe som var tillhåll för rövare:

— Hur vågar ni fara förbi här?

— Vi har eskort, blev mitt svar.

— Jag ser den inte, sade den gamle mannen, medan han intensivt tittrade sig omkring.

— Nej, det gör du nog inte, men den finns här. Det är himmelska soldater. De är framför oss och på båda sidor om oss."

Och rövarna släppte förbi dem.

Hela boken handlar om tillfällen då Marie Monsen haft gudomligt beskydd under sin missionärstid i Kina. När hon var försenad och skulle med en båt, väntade båten på grund av, som det tycktes, en tillfällighet. När hon blev antastad av en soldat, bad hon till Gud: "Herre gör så att han inte ser mig!" — Och soldaten som följde kärran lång väg, tycktes inte längre lägga märke till henne men ofredade många andra vägfärdande, och "slutligen vek han av på en stig, och sedan syntes han inte till".

Kapitelrubriker som följande är karakteristiska för *Hjälp i nöden*:

MIN FADER DIRIGERAR TÅGEN. "EDER FADER VET VAD I BEHÖVEN." FÖR GUD ÄR ALLT MÖJLIGT. "DIN GUD ÄR I SAN- NING EN STOR GUD."

*

Vad skall man nu tro om allt detta som kinamissionären förtäljer? Gör hon omedvetet om verkligheten, när hon på sin ålders höst, 85 år, skriver ned sina minnen? Är hon med vilja oärlig i syfte att hjälpa andra till tro? Eller är det fråga om tillfälligheter, som inte har någon innebörd av gudomligt ingripande?

Saken är ju den att Marie Monsens berättelser inte är enastående; det finns mycket av liknande slag i den religiösa litteraturen. Till detta skall vi återkomma.

För vår del tror vi att "under" av den här typen småningom kommer att bli föremål för vetenskapligt studium precis som de parapsykologiska fenomenen nu. Och vi vågar gissningen att man då kommer till samma resultat som inom psykisk forskning: fenomenen är realiteter.

SM

Den vise tiger med sin lycka...

Tänk dig för innan du förkunnar din lycka. Minns att andras ofärd märknar ännu mer i glansen av din medgång...

EN SANN SPÖKHISTORIA

— Här har vi spökvagnen, säger Ragnar Fasth, medan han drar ut den gamla fjädervagnen som han förr brukade köra mjölk med till mejeriet i Aneby.

Vagnen har observerats av journalister förut, bl. a. när den råkat stå bredvid någon bil, och då har fotografen velat föreviga "gammalt och nytt". Men de har inte vetat att det inte var vilken vagn som helst. Vi låter Ragnar Fasth berätta själv:

— Någon gång i början på 20-talet fick min far en förfrågan om han var intresserad av att köpa en fjädervagn av smeden Ernst Gustavsson, Aneby. Det är en fin vagn, förklarade smeden, jag har köpt den från en stor herrgård, och den har varit själva patrons s. k. livvagn, den har körts mest av patron själv med hans allra livligaste vagnshästar, och du må tro att det har suttit många fina ändar i den vagnen! Det allra finaste är att jag hört från trovärdigt håll att patron själv fortfarande åker med vagnen och sina eldiga dragare fastän han är död för flera år sedan. Det är en spökvagn av gammalt gott märke.

— Min far köpte vagnen för 70 kronor, berättar Ragnar Fasth och fortsätter: Det föll på min lott att köra den nyinköpta vagnen. Mest blev det mjölkkörning, en och annan gång finskjuts, men det skedde

alltid på dagtid i början, jag märkte ingenting ovanligt och tiden gick. Men så hände det! En mörk kväll vid halv femtiden i december 1921 skulle jag åka först till kvarnen och därefter till min mor med en fläskbit. Hästen, som var nordsvensk, mycket väl inkörd och dresserad dragare, blev helt vild och verkade fullständigt galen. När jag kom till kvarnen, hade jag all världens möda att hålla den så pass stilla att jag kunde lämna av säckarna. Sedan bar det av i firsprång genom samhället mot hemmet. Någon möjlighet att som vanligt stanna hos mor fanns absolut inte, och fläsket som jag lindat in i ett vitt skynde fick lov att följa med hem igen.

— Nu skulle man ju kunna tänka sig att hästen skenat av någon vanlig orsak, men det märkliga är att folk som hade sett mig, undrade vad i alla sina dagar det var fatt, och vem var mannen i pälsmössa och stor rock med kragen uppslagen över öronen och som skrämde hästen med en lång piska som han höll över den och som alltså suttit bredvid mig under färden, och hur hade jag inlåtit mig att åka med ett sådant vildsint sällskap. Och vad var det för en vit skepnad bak i vagnen?

— Det enda jag kunde förklara, var den vita skepnaden, det var na-

Av Dolly Lindén

turligtvis fläskpaketet. Men mannen bredvid mig såg jag inte. Väl kommen hem spände jag från hästen, som var alldeles löddrig av svett, och det tog flera dagar innan jag fick honom lugn igen. Min mor hade aldrig trott på "spökhistorier" och var absolut ifrån sig om vi någon gång skojade om "spökvagnen". Hon var strängt religiös och ansåg sådant prat synd. Men efter denna händelse vägrade hon att sätta sig i vagnen. Jag har sedermera försökt spänna samtliga hästar jag haft framför denna vagn, men är det skymning så går det bara inte. Och har jag haft dem fastspända och inte hunnit hem innan mörkrets inbrott, då har det alltid hänt äventyrliga saker. Men jag har aldrig sett någon bredvid mig. Däremot, när jag gick hem till fots en kväll efter att ha varit tillsammans med "de 14" (en sammanslutning i Aneby), då såg jag vagnen framför mig hela tiden, och mannen med pälsmössan körde den. Nu tror förstås folk att jag hade festat för mycket och såg i syne, men så var absolut inte fallet. Väl hemma gick jag raka vägen in i boden och tittade efter vagnen, och den stod på sin plats.

— En av mina grannar kom dock en gång och frågade varför i alla sina dagar jag varit ute på natten med hästen och fjädervagnen. Grannen hade sprungit efter mig men inte hunnit fatt. Jag förklarade att jag inte brukade åka ute på nätterna men frågade för säkerhets skull om några andra grannar varit ute, men för det första var det ingen som ägde en fjädervagn, och för det andra hade alla sovit.

Ragnar Fasth har berättat om vagnen lika lugnt och sakligt som allt annat han företar sig, och det finns knappast någon anledning att betvivla hans uppgifter. Han är en man som alla anser är mycket pålitlig; han grundade SSU på sin tid, han har varit med i arbetarkommunen, med i styrelsen för Nobynäs sjukhem, v. ordf. i kommunalfullmäktige, ordf. i kyrkofullmäktige, ordf. i hälsovårdsnämnden, styrelseledamot i idrottsföreningen m. m. Jag blev verkligen förvånad när han berättade om spökvagnen för mig, och dessutom berättade han följande:

— Jag har som sagt aldrig själv sett mannen bredvid mig i livvag-

nen men känner mycket väl igen honom på beskrivningen och vet att det är han som ägt vagnen. Jag vill dock inte avslöja namnet, då jag vill ta hänsyn till hans släkt. — Men jag har sett min far. Han var på sin tid mycket aktiv ledare inom arbetarrörelsen. Han fick en svår skada i huvudet genom en olycka och blev mycket nere, då han märkte vilket människovrak han blivit. Han som varit så verksam, kunde inte bära detta. En dag när jag höll på att gjuta i ladugården, kom han till mig och ställde sig bredvid mig och tittade på. När jag skulle resa mig för att gå ut och hämta ett verktyg, erbjöd han sig att göra detta. Han vände sig om i dörren och tittade litet underligt på mig, och så gick han.

— Han kom inte tillbaka. Frampå kvällen började vi leta efter honom, vi letade hela natten och nästa dag. En släkting kom på morgonen och hjälpte till. Men vi kunde inte finna honom. Frampå natten några dagar efter försvinnandet, gick jag in på mitt rum för att vila litet. Jag hade knappt hunnit lägga mig då far helt enkelt kom in. Jag bara tittade, och så sa han: — Följ med mig så skall du få se var jag är. — Jag steg upp, och vi gick över gården till uthusen. Han gick före mig upp för trapporna till andra våningen. Där hade vi en massa hö. Vi hade letat där förut. Men han sa att jag måste gå allra längst bort. Det gjorde jag och i bortersta hörnet hängde hans kropp i ett rep. Jag gick fram och kände på honom, och han var alldeles kall.

— Blev du inte rädd? frågade jag.

— Inte alls. Han var så levande bredvid mig, så jag kunde bara inte bli rädd. — Efter den händelsen har jag samtalat med far ett par gånger.

Anm. Dolly Lindén har pappershandel och mindre tryckerirörelse i Aneby samt är platskorrespondent för Smålands Folkblad.

HALLA DÄR!

Borde inte alla människor räknas som likvärdiga? Borde inte vi försöka ändra på att 2/3 av jordens folk svälter? Instämmer Du? Kontakta oss. Vi behöver Din hjälp.

WARDO, Box 7051
550 07 Jönköping 7

VI ÄR SKAPADE ATT LEVA TILLSAMMANS

Människorna är skapade att leva tillsammans, att blandas med varandra. Och den som förstår att vara med i livet, som älskar sitt släkte, han gör ej blott sitt eget liv lyckligare och mer gagnarikt — utan han utvecklar sig också ständigt, vidgar sin natur.

Att vara tillsammans med människor, i synnerhet själsligt förfinade människor med rik erfarenhet, det är lärorikt. Det nöter bort de vassa hörnen på den oslipade människodiamanten, utsätter den för ljuset och uppenbarar dolda värden och skönhet.

Alla kan vi, om vi vill, hjälpa andra att finna sig själva. Att inverka sporrande på andra, hjälpa dem att finna nya möjligheter, släppa in ljus över okända vägar i deras natur — det är det största en människa kan uträtta. Ja, vår värld behöver vida mer sådana människor, som kan lyfta och uppmuntra, som kan väcka genomsnittsmänniskans slumrande krafter, än den behöver stora läkare, jurister eller statsmän.

Men innan vi först har funnit oss själva, kan vi inte göra mycket för att hjälpa andra vid deras sökande. Livet är för oss alla en upptäcktsfärd. Och till sist måste varje själ vara en Columbus inför sin egen oupptäckta kontinent, sitt eget okända jag.

O. S. Marden.

... Det som för århundraden sedan föreföll meningslöst och omöjligt, företar vi oss i dag och ser det som något självklart. Ett par veckor innan bröderna Wright flög (1903), offentliggjorde den ansedde astronomen Sigurd Newcomb en artikel som bevisade att det var uteslutet att människan kunde flyga med maskiner som var tyngre än luften.

... Flera månader efter den första framgången i Kitty Hawk, vägrade tidningar i Dayton att skriva något om alla dessa dumma rykten att två bröder verkligen flög en maskin mellan förstäderna i utkanten av staden (det kunde helt enkelt inte hänga rätt ihop) ...

(Från en artikel "Vetenskap, teknologi och UFO" av professor James E. McDonald. Cit. från UFO-Nyt, Danmark.)

DANSKA TIDSKRIFTER

UFO-NYT, adress: Regnskabskontoret, Irma Andersen, Borgmestervangen 8 8900 Randers. Den största specialtidsskriften för UFO på skandinaviskt språk. Utges av S. U. F. O. I., Skandinavisk UFO Information. Prenumerationspris d. kr. 32,00 för helår.

UFO KONTAKT, Leif Eckhoff Pedersen, Peder Rimmensgade 21, 9850 Hirtshals. Tidskriften är tillägnad George Adamski. Utkommer med 6 nummer om året. Arsprenumeration kr. 28,00.

PSYKISK FORUM, adress: Strubes Boghandel, Dag Hammarskjölds Allé 42, 2100 København Ø. Tidskrift för ockulta, psykiska ämnen. Utkommer 10 gånger om året. Helår 25,00, halvår 13,00.

PSYKISK INFORMATION, Englandsvej 12 A, 2300 København S. Spiritualistisk tidskrift. 10 nr om året.

SPIRITISTISK TIDENDE, adress: A. Bache, Hestkøvej 8, Birkerød. Organ för Danske Spiritisters Kirkesamfund. Arsprenumeration d. kr. 25,00.

LYSBRINGEREN, Chr. A. Larsen, Bogensgade 6 I, 8000 Århus C. Andliga, ockulta ämnen. Utkommer 10 gånger om året.

AQUARIUS, Landlystvej 31 E, 2650 Hvidovre. Liten stencilerad tidskrift. Ockulta, andliga ämnen. Arsprenumeration 30,00; halvår 18,00.

DET GRØNNE BLAD, Landlystvej 31 E, 2650 Hvidovre. Liten stencilerad tidskrift, som betecknar sig som "månedsblad för en ny livsførelse baseret på ikke-volds-princippet". Arsprenumeration 30,00; halvår 18,00.

NU, Preben Sørensen, Duntzfelds Allé 21, 2900 Hellerup. Litet stencilerat blad som utsändes gratis från den teosofiska Tau-logen.

NY TID OG VI, Frederiksborgsvej 60, 3450 Allerød. En vegetarisk hälsotidskrift, nr i 34 årgången. 10 nummer om året. Kr. 18,00 per år; halvår 9,50.

YOGA, Tidsskrift for Yoga og Vedanta, adress: Borgens Forlag, Gl. Kongevej 136, København V. 8 nummer om året. Pris per årgång 24,55.

HOROSKOPBLADET STJERNERNE, I Christensens Forlag, Gersonsvej 20, 2900 Hellerup. Enligt bladets framsida är det en "tidsskrift for astrologi, yoga, grafologi, indisk filosofi, psykologi, kirromanti, parapsykologi". 12 nummer per år; kostar 22,50 per halvår.

MANEDS-NYT, Inger og Johannes Schjøtt, Valby Langgade 30, 2500 København Valby. Litet teosofiskt blad. Kr. 15,00 per år.

TEOSOFI I NORDEN. Innehåller artiklar på danska, norska och svenska. Dansk red. fru Anna Viking, Besantgården, Tillitse; norsk red. fru Ruth Wessel Nielsen, Oscarsgt. 11, Oslo; svensk red. fru Barbro Rydholm-Melander, Beleshögsvägen 15, Malmö.

Publiceringen av denna lista med tidskrifter som kan vara av intresse för SÖKAREns läsare, innebär ingen rekommendation av de nämnda publikationerna. Den som är intresserad, gör bäst i att begära provnummer.

Ragnar Fasth förevisar "spökvagnen".

VARIA

ÄR TEFATEN SUPRALEDANDE?

Inom den s. k. lågtemperaturfysiken experimenterar man vid temperaturer under c:a 190 minusgrader. Den absoluta nollpunkten ligger vid minus 273 grader Celsius.

En del mycket överraskande fenomen har iakttagits under sådana experiment. Man har t. ex. placerat en magnet på en blyplatta och kylt ned alltsammans till några grader över nollpunkten; magneten har då blivit "supraledande", den har börjat röra sig, har lyft sakta och förblivit svävande några centimeter över blyplattan, buren av en osynlig kraft.

Förklaringen till fenomenet säges vara att magnetens eget kraftfält "inritas" i blyplattan och stöter bort magneten. Det uppges också att det är teoretiskt tänkbart att konstruera syntetiskt material som blir supraledande vid normal temperatur.

I boken "Svensk naturvetenskap 1968" skriver två forskare i teoretisk fysik vid Chalmers, Tord Claesson och Stig Lundqvist, bl. a. följande:

"De tekniska tillämpningar vi kan tänka oss kommer i viss mån att tangera området sciencefiction, men bland de mera självklara applikationerna är: enormt starka supraledande magneter, vilkas driftkostnader blir minimala, förlustfria överföringsnät för elektrisk ström, friktionsfria lager, förstärkare och accelerator, kompakta och snabba datamaskiner. Vi såg att en magnet svävade fritt ovanför en supraledande skål, eftersom elektronernas rörelser i den senare är så väl koordinerade att magnetfältet stöts bort från supraledaren. På samma sätt skulle man kunna tänka sig framtidens svävare flyta fram över supraledande vägar som inkarnationer av sagoberättelsernas flygande mattor."

I en artikel i Teknikens Värld, nr 1, 1968, skriver Anders Gunnarson-Öfwerström att "vi har magnetfält både runt jorden och många andra planeter, och de genomkorsar dessutom hela universum. Med andra ord: en supraledande farkost skulle faktiskt kunna röra sig mellan planeter i universum och uppnå enormt höga hastigheter".

Om tefaten är supraledande och vilar på existerande magnetfält som "inritas i farkosten", skulle deras märkliga rörelser kanske få sin för-

klaring, de nästan otroliga hastigheterna, ljudlösheten, de tvära vändningarna, den snabba accelerationen.

Skribenten i Teknikens Värld säger: "Eftersom en supraledande farkost skulle vara så gott som friktionsfri — i varje fall ute i rymden — kan man tänka sig att den kommer att nå upp till hastigheter mycket nära ljusets."

*

Den 7 december, 1968, samma dag som tefatsfilmen visades i "Timmen" men något före programmet, iaktogs ett mystiskt lysande föremål över Sverige. Ett tiotal personer i Stockholm ringde och meddelade Expressen. Fru Signhild Gustafsson i Karlskoga ringde den 8 december till Nya Wermlands-Tidningen om ett mystiskt himlafenomen som hon hade sett från familjens sommarstuga på Mårön i Ölme vid 16—17-tiden lördagen den 7 december. Föremålet, som syntes rakt ut över Vänern, såg ut som en stor platta med en röd lanternan ovanpå och en likadan under. Det liksom sprutade eld från föremålet, vilket enligt fru Gustafsson liknade de flygande tefat som senare på dagen visades i "Timmen".

Enligt artikel i Örebro-Kuriren, 12.12.68, hade Sten Lindgren (som visade filmen i "Timmen") vid redaktionssammanträde några dagar före programmet förberett producenten Allan Schulman på att någonting skulle hända på lördagen, eventuellt under programmets gång. (Sten Lindgren är president för IGF, Inter Galactic Federation, Box 772, 101 31 Stockholm 1.)

Vi kan erinra oss att när major Aho från USA var i Sverige och höll föredrag om UFO och även intervjuades i TV, syntes också tefat över vårt land. Se Sökaren nr 1, 1966! Aho sa att tefat följer honom på hans turnéer och att de brukar kunna observeras på himlen över de platser, där han vistas. Det himlafenomen som iaktogs över en stor del av Sverige den 29 oktober 1965, blev mycket omskrivet. Bland dem som såg det var DN:s chefredaktör Olof Lagercrantz och redaktör Sven Vallmark i Härnösand. Enligt Lagercrantz syntes föremålet "ofantligt långt" med skarpa konturer och skrida framåt "med majestätiskt lugn"; det förde tankarna till ett smalt luftskepp.

Det skulle möjligen kunna finnas ett problem här: är sammanträffandet av offentliga ufologiska framträdanden och UFO-iakttagelser en tillfällighet?

*

En UFO-undersökningsgrupp under ledning av presidenten för det brasilianska institutet för aeronautik och rymdvetenskap har förklarat att "en kritisk, vetenskaplig undersökning över en period av nära tjugio år . . . tillåter oss dra slutsatsen att flygande tefat existerar . . . (och) är utomjordiska föremål".

Den brasilianska gruppen framhåller att UFO-fenomenet är globalt till sin natur och oförklarligt enligt nuvarande vetenskap och rekommenderar att den vetenskapliga världen och allmänheten ger fenomenet ökad uppmärksamhet. Representeranter för myndigheterna som haft kontakt med UFO-gruppen, har förklarat att det skall ske ett ständigt utbyte av informationer mellan privata forskare och officiella byråer.

Källa: UFO Investigator, Washington, sept.—okt. 1968.

VÄDJAN FRÅN EN CANCER-SJUK

För några månader sedan läste vi i Aftonbladet en artikel om skådespelaren William Talmans sista TV-framträdande. Talman var den man som spelade åklagaren som ständigt förlorade i Perry Mason-filmerna. Nu hade han sex veckor före sin död medverkat i ett minutlångt antirök-program som producerats av det amerikanska cancersällskapet. Han framträdde svårt sjuk och plågad och berättade att han hade lungcancer, och han sa till alla tittare:

— Om du aldrig har rökt, börja inte! Om du röker, sluta! Bli inte en förlorare!

Aftonbladets Carl-Olof Rydén skriver att de flesta skådespelare inte vågar ställa upp i anti-tobaksprogram av rädsla för repressalier från tobaksbolagen, som betalar många av de populäraste TV-programmen i USA för att där kunna placera in sin reklam för tobak.

Från Sökarens Förlag:

JORDSKRED? av Birgit Lange.
12:50 + moms.

VÅR TIDS MIRAKLER. 16:50 + moms.

I bokhandeln eller direkt från förlaget, varvid portokostnad tillkommer.

NYA BÖCKER

Carl-Martin Edsman, *Mystiker i Vällingby*. (Sveriges Radios förlag 1968, 12:50)

Radioföredraget »Mystiker i Vällingby» i januari 1968 mottogs med mycket stort intresse av lyssnarna, och professorn i religionshistoria vid Uppsala universitet, Carl-Martin Edsman, samlade detta och andra liknande föredrag till en pocketbok. Det är med ett ökande intresse jag nu läst denna. Från början tråkade historiken en aning, men snart kastar sig Edsman rakt in i problematikens kärna och söker att göra en så rättvis syntes av ämnet mystik som möjligt. Edsman räknar sig till de objektiva forskarnas skara, som ej har egna upplevelser av mystik, men ändå måste man beundra den positiva inställning han äger till detta fortfarande så kontroversiella och fördomsbehängda ämne. Han gör axplock från nästan alla relevanta områden, och alla källor har samma betydelse och värde. Slutligen går han in på Zen-buddism och den psykedeliska forskningen samt citerar kristna auktoriteters kritik och uppfattning av icke-kristen mystik. Man anar här i dessa försök att gruppera och systematisera en gryende vetenskap om människans andliga dimensioner som väcker mer och mer intresse bland fackfolk som nu i dessa sista tider vågar framstå offentligt och plädara för dessa saker.

Vill man ha en kort, modern och systematisk överblick över mystikens fenomenologi och det sista tänkandet i dessa frågor, är denna bok att rekommendera.

Bo Johnson

Karen Horney, *Självanalys*. (Rabén & Sjögren, 1968, 10:55.)

Horney beskriver i sin bok hur man skall kunna analysera upp neurotiska försvarsmekanismer utan att ha en regelbunden kontakt med en analytiker. Hon ger några exempel från sin praktik vilka är ganska belysande. Hon ger rådet att använda sig av fria associationer, vilka bör nedtecknas. Dessa skall i ett senare skede analyseras. Utan tekniken med de fria associationerna kan man ej komma åt de omedvetna, förträngda minnena som är kärnan i neurosen. Inom sin ram är boken ganska upplysande och relativt lättfattlig. Den förefaller mig dock lite för ensidig, pratig och odistinkt. Horney talar bl. a. endast om depressioner som neurotiska tillstånd. Genom erfarenheter av modern antidepressiv farmakoterapi har man fått en helt annan syn på depressionens väsen. Man har funnit att nästan alla depressioner har ett sänkt stämningsläge, och till detta kommer sekundärt en massa problem av neurotisk art, såsom

mindervärdeskänsla etc. Vad som är den springande punkten är att man här ej angriper problemen utan behandlar depressionen som ett biologiskt fenomen. När effekt på behandlingen erhållits, försvinner i regel de neurotiska besvären och problemen, och något behov att behandla dessa separat finns ej längre. Att Horney ej alls nämner denna aspekt av problemet, torde bero på bokens ålder. Den kom nämligen ut i Sverige första gången 1952. Att den har kommit i ny upplaga, måste bero på att den är en klassiker. Den behandlar de neurotiska komplexen som ganska ytliga fenomen, vilket naturligtvis gör det hela mera lättfattligt, och teoretiserandet ter sig ej så våghalsigt som när man i annan analytisk litteratur möter begrepp såsom oedipuskomplex etc. Tyvärr är det ej så mycket konkreta hypoteser man får ta del av utan mera en undervisning i en allmän analytisk hållning, som dock torde vara ganska känd vid det här laget.

Vad som även stöter en, är bristen på personlighetsmodell. Det är grundpersonligheten som i huvudsak betingar sjukdomsbildens symptomatologi. Utan hänsynstagande till denna kan man ej förstå och handlägga patienten adekvat. I stället får man en känsla av att de olika analytikerna som bildat skola projicerar sin egen personlighet och sitt eget reaktions sätt på sina patienter och beskriver deras symptom efter sin egen subjektiva erfarenhet av det egna jaget. Här rör det sig mera om filosofi än om psykologisk vetenskap, och jag tycker denna bok är behäftad med detta fel. Dessutom besjålades den av en behandlingsoptimism som jag ej tror på. Så enkelt är det ej att producera fria associationer, och så enkelt är det ej att tolka dessa. Efter år av analytiskt arbete under en terapeut kan en patient lära sig att tolka sina associationer och drömmar på det sätt som beskrivs i boken. På slutsidorna medger även Horney detta. Boken riktar sig med andra ord till dem som är analytiskt förfarna. Men vad har den att ge dessa? Som en stimulans till självaktivitet under analytikerns semester kan den vara bra.

Ett annat intryck är att det fordras ordentligt med energi och uthållighet för att genomföra en konsekvent analys. Sålunda bör det vara en frisk individ för att kunna genomföra detta. Det för in hela problematiken på ett annat fält, nämligen det religiösa i vidsträckt mening. Här kan vi finna individer som utan att vara psykiskt insufficianta eller handikappade ändå upplever att de vill få mera ut ur sitt liv, att förstå sig själva, att bli skapande. Missanpassningen kan yttra sig i överdriven blygsel, ångest etc. men inom ett i övrigt starkt själs- och viljeliv. Det är detta senare som är garantin för att en självanalys skall kunna

bedrivas med framgång. Är även viljelivet skadat, kommer den sprängkraft att saknas som skall frigöra de hämmade emotionella instinktuella krafter som ligger förträngda. Endast när dessa är integrerade med det medvetna själslivet, kan livet upplevas till fullo.

Bo Johnson

Arne Lindgren, *Kyrkorevolution*. (Rundqvists Bokförlag, Trycksgatan, 412 64 Göteborg, 1968, 8:—.)

Den nuvarande svenska statskyrkan har enligt Arne Lindgren fjärrmat sig långt från den ursprungliga, apostoliska kyrkan. Vad han framför allt vänder sig mot är läran att frälsning sker genom tron allena och på grund av Guds nåd, helt utan människans förtjänst. Detta lärde aldrig Jesus, säger Lindgren, utan det har kommit in i kristendomen vid en senare tidpunkt. Arne Lindgren talar för en gärningarnas kyrka, där medlemmarna låter Gud verka genom deras egna goda handlingar mot varandra. Han citerar Jesus: »Var och en skall vedergrällas efter sina gärningar.»

Lindgren: »... det är läran om rättfärdiggörelsen genom tro allena vilken utgör den andliga förutsättningen för de kristna folkens omätliga ondska och som även framfödd den sociala orättfärdigheten i hela vår världsdel.»

Arne Lindgren vänder sig även mot treenighetsläran och mot offerteologin, d.v.s. läran att Guds vrede blidkades endast genom Jesu offerdöd på korset.

Författaren vill verka för en kyrkorevolution. Den nuvarande statskyrkan är en överklasskyrka, där arbetaren aldrig känt hemmahörighet. Den nya svenska kyrkan skall inte grundas på teologiska begrepp utan endast på kärleken till Gud (Jesus) och människor. Den nya kyrkan skall inte ha bestämda dogmer som alla förväntas acceptera. »Den ena prästen behöver inte beskriva Herren på samma sätt som den andra gör.» — »Samtliga kristna trossamfund i vårt land skulle av staten inbjudas att bilda särskilda fraktioner eller avdelningar inom den nya svenska kyrkan.»

Kärnpunkten i Arne Lindgrens teologi är att Jesus var Gud själv som kom till världen för att hjälpa människorna, och han anser att bibelcitater visar att Jesus försökte säga lärjungarna vem han var.

Det är ju emellertid rätt svårt att bli trodd nuförtiden om man säger att en man som kanske levat för 2.000 år sedan på den lilla planeten jorden i det omätliga universum, var identisk med detta universums skapare och även jordemänniskans frälsare till evigt liv i salighet. Men på det oerhörda och obevisade påståendet att Jesus var Gud själv, vill Arne Lindgren att det skall bildas en ny

statskyrka, vilken skall kunna göra det religionslångtande, olyckliga svenska folket lyckligt.

Och hur klarar Arne Lindgren den motsägelse som ligger i att vilja ha en statskyrka utan dogmer och samtidigt inbjuda alla sekterna med deras egenart till den nya svenska kyrkan?

Författaren är assistent vid länsarbetsnämnden i Göteborg. Han riktar sig med sin skrift till Göteborgs Arbetarekommun.
SM

William Naylor, **Eviga sanningar**. (Excelsior, 1968, 11:50.)

För många år sedan hände det att en ung man, som nyligen hade börjat intressera sig för spiritualismen, föll i trans vid sitt andra besök i en spiritualistisk cirkel. Han blev mycket överraskad när han efteråt fick veta att »budskap från andevärlden» hade kommit genom honom. Den mannen, Maurice Barbanell, blev medium för **Silver Birch**, vilkens visdom från en annan värld regelbundet publiceras i den spiriualistiska månadstidningen **Two Worlds** i England. Barbanell är redaktör för **Two Worlds** och även för veckotidningen **Psychic News**.

Den föreliggande boken är ett urval ur **Silver Birchs** budskap. »Anden» talar mycket om Lagen, d.v.s. kärlekens lag, som reglerar allt. »Vi har inga förpliktelser mot någon trosbekännelse, inte mot någon Bok eller Kyrka utan endast mot livets Store Ande och mot Hans eviga, naturliga lagar.» — »Religion är att tjäna Den Store Anden genom att tjäna Hans barn. Religion har mycket litet att skaffa med er världs konventionella idéer om den. Religion är det som gör det möjligt för Den Store Anden att uppenbaras i ert liv.» — »Religion är att tjäna och att tjäna är religion.» — »Som ande har ni alltid funnits till, ty anden är en del av livet och livet är en del av anden. DU har alltid existerat. Därför att DU är en del av Den Store Anden, har DU aldrig haft någon början, men du själv som individ, som enskild, medveten varelse, måste börja någonstans i livsloppet.»

Om reinkarnation säger **Silver Birch**: »De som har en mission att fylla inkarnerar, det är en frivillig handling för att hålla ett löfte eller sona något de förbrutit.»

Det är inga dåliga begrepp om verkligheten som **Silver Birch** har. Om sanningen i hans undervisning kan anmälaren inte ha någon bestämd mening, men genomgående är den mycket imponerande och verkar riktig eller sannolik. Kanhända är det verkligen »visdom från en högre värld», vem vet? I varje fall är det något av det allra intressantaste och mest högtstående som kommit fram medialt.

Beställ boken från Sökarens Bokhandel!

SM

Birgit Lange, **En framtid och ett hopp**. Dikter. (Natur och Kultur, 15:50.)

I dessa känsliga utsagor om verkligheten minns man kanske bäst de eländes bilder som Birgit Lange ger oss i »**Marias inferno**», bl. a. med motiv från atom- och napalmbombning.

**Helvetet har många boningar
där ingen märker
och ingen bryr sig om
att hans nästa fördärvas.**

*

**Älskar ni edra barn
här i dödsskuggans land,
skall uthärdandet ofta
te sig omöjligt.**

**Ett svärd, föräldrar,
skall gå genom er själ.
Jag ville gärna skona er.**

Så börjar »**Marias inferno**», och slutar med en fråga:

**Om helvetet
blir ömhetens boplatz,
skall det då slockna?**

Man minns även ensamheten i »Påsksvit 1965», varur följande:

**Nu lyfter sig telefonluren.
Jag språkar med en vän
— länge.
Och med en till och en till
och ännu en.
Vad vi är många!
Vad jag är lycklig!
En stor ring är vi
och håller varandra i handen
trofast.**

Birgit Langes dikter är utan glänsande yttre men intensiva och aforistiskt kort-hugget väl formade.

SM

Olof Thorborg, **Bergen skall sjunga**. Dikter. (Eget förlag, 12:50. Distributör: Reformförlaget, Box 16 186, Stockholm 16.)

Med spörjande vemod stannar Olof Thorborg inför livets mysterium. I en dikt anropar han Gud — »om du finns någonstans». Men han känner ändå förtröstan i en mystisk upplevelse av världsalltet. Gud uttrycker sig i den lilla blomman och i den väldiga stjärnevärlden. Thorborg tror på livet och hyllar dess maktighet, men han är inte blind för ofullkomligheten. I den misantropiska dikten »Var hälsad!» ger han en koncentrerad beskrivning av det levandes misär.

Olof Thorborg, 75, har i formellt avseende eftersträvat det ståtliga och välljudande mer än det poetiskt känsliga och originella. Till det mest levande i samlingen hör enligt anmälarens smak den ovan nämnda »Var hälsad!» samt »Raggen», en dikt om en sällskapshund.

SM

BREV

Det kanske kan vara av intresse att veta att det går att anskaffa rörliga färgfilmer av utomjordiska farkoster. Följande filmer finns tillgängliga från: **Modern Film Distributors, Box 2228, Clarksburg, W. Va. 26301, USA.**

No. UFO-1001: THE LOST CREEK SAUCER.

Filmen visar några män som återvänder från en idrottstävling då de blir förföljda av ett skepp av »Adamski-typ».

No. UFO-1002: THE AIRPORT SAUCER.

Denna film blev tagen vid Clarksburg Bendonum Airport. Mannen som tog filmen blev fördröjd vid flygplatsen och provkörde sin nya kamera. De första scenerna är rutintagningar av plan som lämnar flygplatsen m.m. Därefter dyker ett klockformat skepp upp och utför diverse kretslopp för att slutligen följa efter ett flygplan som kommer in för landning.

No. UFO-1003: LIFE FORM FROM OUTER SPACE.

Denna film har tagits av kontaktmannen Howard Menger, författare till boken: »From Outer Space To You».

Över trädtopparna svävar en gasliknande kropp som skiftar form så att den framträder som en skinande blåaktig skiva. Därefter ser man bakom några trädstammar ett litet svart föremål som far upp och ner, fram och tillbaka. Till slut får man se den farkost varifrån det mindre föremålet släppts ut.

Priser: 8 mm, super 8 mm — \$ 6.95 per styck

(alla tre filmerna = \$ 17.50)

16 mm = \$23.00 per styck.

(— Adress se ovan —)

Med vänlig hälsning

SWEDISH FLYING SAUCER BUREAU

161 39 BROMMA 17

*

— — — Om det finns några intressanta svenska rapporter om poltergeister, UFOs eller liknande, skulle vi gärna vilja få meddelande därom för vår Journal; eller redogörelser för verksamhet, experiment etc.

H. Herbert

Journal of Paraphysics, Paraphysical Laboratory, Downton, Wiltshire, England.

Från Sökarens Bokhandel:

William Naylor:

EVIGA SANNINGAR

Mediala meddelanden från »Silver Birch». Medium är den kände spiriualistiske redaktören Maurice Barbanell. Pris 11:50 + moms och porto.